ตอนที่ 1019 ฉุกเฉินฮานอย

https://novel-lucky.blogspot.com

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 4 วันที่ 30

ชายแดนอันนัมทางตะวันตกเฉียงเหนือ

เมืองเมิ่งเต่อเป็นเมืองเล็กๆทางตะวันตกเฉียงเหนือ ซึ่งห่างออกไปทางเหนือ 10 กิโลเมตร เป็นเทือกเขาที่ขวางกั้นชายแดน กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองของต้าเซี่ยได้ยึดเมืองไปเมื่อสัปดาห์ก่อน รวมไปถึงเมืองอื่นๆที่อยู่รอบๆด้วย

เช้าวานนี้ เมืองเมิ่งเต่อได้ประกาศแจ้งเตือนระดับสูงสุด สถานีรีเลย์, ประตูเมือง, ถนนหนทางต่างๆ และสิ่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ถูกปิดกั้นอย่างสิ้นเชิงโดยกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง

ไม่มีใครได้รับอนุญาติให้เข้าและออกจากเมือง

ขณะที่ประชาชนตระหนักเกี่ยวกับมัน พวกเขาก็พบว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพวกเขาจะต้องการ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะแจ้งเรื่องนี้กับเมืองหลวงได้ เนื่องจากการสื่อสารทั้งหมดถูกตัดขาด

องครักษ์อสรพิษทมิฬที่รับผิดชอบงานข่าวกรองในอันนัม ได้ทำงานร่วมกับฝ่ายข่าวกรองทางทหาร ในการปิดกั้นพื้นที่ข้างเคียง

สัญญาณทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า กำลังมีบางอย่างเกิดขึ้น

เมื่อคืนที่ผ่านมา ที่ทางเหนือของเมืองเมิ่งเต่อ อุโมงค์ได้ปรากฏขึ้นที่เทือกเขา มันเป็นพื้นที่รกร้างและเงียบสงบ ซึ่งเชื่อมตรงกับมณฑลหยุนหนานโดยตรง

อย่างรวดเร็ว แสงคบเพลิงจำนวนมากทำให้อุโมงค์สว่างขึ้น กองทัพต้าเซี่ยที่เตรียมพร้อมอยู่จังหวัดเมิ่งติงได้ข้ามผ่านอุโมงค์ และมาปรากฏตัวขึ้นในอันนัมอย่างน่าอัศจรรย์

ตลอดทั้งคืนจนถึงบ่ายของวันที่ 30 ผู้คนและรถม้าจำนวนมากออกมาจากอุโมงค์ และไปรวมตัวกันในเขตทุรกันดารอันนัม

กองทัพนี้ประกอบไปด้วยกองทัพทหารทั้งห้าแห่งกลุ่มกองทัพมังกร กองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ กองทัพทหารที่ 1 และ2 แห่งกลุ่มกองทัพหมี พวกเขามีกำลังพลทั้งสิ้น 560,000 นาย

กองกำลังที่ปรากฏตัวขึ้นในตอนนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้น ที่ตามหลังพวกเขามาเป็นกองทัพสนับสนุนขนาดใหญ่ ซึ่งมีจำนวนคนกว่า 500,000 คน

ในเวลากลางคืน ภายใต้การคุ้มกันของหลายฮูเอ้อ, จางเลี้ยว และขุนพลคนอื่นๆ ผู้บัญชาการสงครามอันนัม ไป๋ฉี ได้เดินออกมาจากอุโมงค์

"ท่านผู้บัญชาการ!"

ขุนพลของกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพมังกร เจ้าผอนู่ ได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนพลแนวหน้า และนำกองทัพทหารที่ 1 มาถึงอันนัมเป็นกลุ่มแรก เมื่อเห็นไป๋ฉี เขาจึงรีบเข้ามาทักทายทันที

Novel-Lucky

ไป๋ฉีสวมชุดเกราะเหล็ก และเขาดูเคร่งขรึมอย่างแท้จริง "พื้นที่รอบๆนี้ถูกปิดกั้นแล้วหรือไม่?"

"ท่านผู้บัญชาการอย่าได้กังวล ข้าได้ส่งกองกำลังออกไป เพื่อปิดกั้นพื้นที่ในรัศมี 1,000 กิโลเมตรแล้ว หากมีการเคลื่อนไหวใดๆ พวกเราจะสังเกตเห็นได้ในทันที"

ในประวัติศาสตร์เจ้าผอนู่เป็นขุนพลที่มีความสามารถภายใต้ฮั่วฉูปิง เขาเก่งในการติดตามและการเฝ้าระวัง ซึ่งนี่เป็นเหตุผลที่ว่าเหตุใดเขาถึงได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนพลแนวหน้า

ไป๋ฉีพยักหน้า เป็นธรรมดาที่เขาจะไม่ชื่นชมใคร

เจ้าผอนู่ถอนภายใจ การได้รับการพยักหน้าจากไป๋ฉี ก็ถือได้ว่าเป็นเกียรติอย่างมากแล้ว

"เพิ่มการเฝ้าระวังในเวลากลางคืน พวกเราไม่สามารถปล่อยให้มีความผิดพลาดใดๆเกิดขึ้นได้" ไป๋ฉีออกคำสั่ง

"ขอรับผู้บัญชาการ!" เจ้าผอนู่พยักหน้าและรีบออกไปเตรียมการ

อีกด้าน ไป๋ฉีได้นำขุนพลคนอื่นๆไปหารือเกี่ยวกับปฏิบัติการทางทหาร

เจ้าผอนู่, หลายฮูเอ้อ, จางเลี้ยว, เสี่ยวเชากุ้ย, เอ้อหลาย, เฉินถัง และเผ่ยเหรินจี้ทั้งหมดอยู่ที่นี่ ขุนพลแห่งกองทัพทหารทั้งเจ็ดรวมตัวกัน

ไป๋ฉีกวาดสายตาออกไปก่อนจะกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า "ในช่วงไม่กี่วันมานี้ ศัตรูได้ทำการโจมตีตอบโต้อย่างรุนแรงและมันเกินกว่าที่พวกเราได้คาดการณ์เอาไว้ กองกำลังทั้งสามยังคงอดทนอยู่ได้ แต่พวกเขาสูญเสียกำลังพลรวม 20,000-30,000 นาย ในแต่ละวัน"

เมื่อเหล่าขุนพลได้ยินเช่นนั้น การแสดงออกของพวกเขาก็เคร่งขรึม

พวกเขารู้ดีว่า การเสียสละของกองกำลังทั้งสามนั้น ก็เพื่อสร้างโอกาสให้พวกเขานำกองกำลังหลักเข้าโจมตีเมืองหลวงโดยไม่มีใครรู้ตัว

"พวกเราจะต้องเคลื่อนทัพให้เร็วที่สุด!" ไป๋ฉีสรุป "พวกเราไม่สามารถจะลากยาวออกไปจนถึงพรุ่งนี้เช้าได้ ทหารทั้งหมดที่มาถึงจะต้องเตรียมตัวออกเดินทางในทันที และจะต้องไปถึงเมืองหลวงฮานอยภายใน 4 วัน"

"ขอรับผู้บัญชาการ!" พวกเขาทั้งหมดตอบรับอย่างพร้อมเพรียงกัน

เนื่องจากกองทัพมีขนาดใหญ่เกินไป ไป๋ฉีจึงสั่งให้ทหารราบเดินนำหน้า และตามด้วยทหารม้า ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะเดินทางไปถึงฮานอยในเวลาใกล้เคียงกัน

สำหรับรายละเอียดเฉพาะ มันขึ้นอยู่กับการคำสั่งเฉพาะของไป๋ฉีต่อพวกเขา

เวลา 23.00 น. การประชุมก็สิ้นสุดลง ในฐานะผู้บัญชาการ ไป๋ฉีไม่ได้นอนหลับพักผ่อน แต่เขากลับเรียกทหารองครักษ์ของเขาออกไปราดตระเวณ

Novel-Lucky

นี่เป็นสงครามที่เกี่ยวข้องกับโชคชะตาของราชวงศ์ และไป๋ฉีไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากระมัดระวังอย่างสูงสุด

แม้แต่สมัยอยู่แคว้นฉินในประวัติศาสตร์ ไป๋ฉีก็ยังไม่เคยบัญชากองทัพขนาดใหญ่เช่นนี้ ภาระบนไหล่ของเขา ไม่ใช่สิ่งที่คนภายนอกจะสามารถเข้าใจได้

.....

เวลาค่อยๆคลืบคลานเข้าสู่เดือนที่ 5 อย่างช้าๆ

ตั้งแต่เริ่มสงคราม ต้าเซี่ยได้ใช้เวลากว่า 1 เดือนแล้วในอันนัม เมื่อเห็นว่าอีกเพียง 1 เดือน สงครามระหว่างประเทศก็จะเริ่มต้นขึ้นแล้ว สงครามอันนัมก็กลายเป็นจุดสนใจของเอเชีย

แม้แต่สงครามฉู่ตะวันตกก็ไม่เป็นที่สนใจเท่ากับมัน

ณ ชายแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือของอันนัม, ค่ายทหารต้าเซี่ย

ตอนเช้า ขณะที่แสงแรกปรากฏขึ้น ไป๋ฉีที่นอนน้อยกว่า 6 ชั่วโมง ได้นำกองกำลังของเขาเดินหน้าไปตามเส้นทางที่กำหนดไว้

นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป สงครามอันนัมกำลังจะเข้าสู่ช่วงของการสู้รบครั้งสุดท้าย

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 5 วันที่ 2, ช่วงบ่าย

Novel-Lucky

กองทัพต้าเซี่ยเดินทัพออกมาจากพื้นที่ที่ถูกควบคุมโดยกองกำลังทางเหนือ และเข้าสู่พื้นที่ที่ยังอยู่ภายใต้การควบคุมของอันนัมอย่างเป็นทางการ ด้วยการทำงานหนักของกองกำลังทางเหนือ, องครักษ์อสรพิษทมิฬ และฝ่ายข่าวกรองทางทหาร ช่วยให้พวกเขาสามารถปกปิดการเคลื่อนทัพได้นานถึง 2 วัน

นี่คือกุญแจสำคัญของสงคราม

ไม่มีใครตอบได้ว่าพวกเขามาได้อย่างไร ชายแดนทางเหนือเป็นเทือกเขาสลับซับซ้อน กล่าวตามหลักเหตุผล มันไม่ควรจะมีกองทัพใดข้ามมาและปรากฏตัวขึ้นในอันนัมได้

ทางตะวันตกเฉียงเหนือ อันนัมแทบจะไร้การป้องกันอย่างสิ้นเชิง

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้น่าอัศจรรย์มากเกินไป แม้ว่าเหล่าข้าราชการและขุนพลในราชสำนักอันนัมจะคิดจนหัวระเบิด พวกเขาก็ยังคงไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น

"ไม่ใช่ว่ากองทัพที่สองจะมาจากทางทะเลหรือ?"

คนที่กล่าวออกมาตระหนักได้ว่า เส้นทางทางทะเลเป็นระเบิดควันที่ใช้หลอกลวงพวกเขา

ในฉับพลัน เมืองหลวงตกอยู่ในความสับสนวุ่นวาย

บางคนคาดการณ์ว่า "บางที อาจจะมีช่องว่างในเทือกเขาที่เชื่อมต่อกับมณฑลหยุนหนาน"

Novel-Lucky

นักธรณีวิทยาบางคนกล่าวว่า ตามภูมิศาสตร์และการทำงานของโลก มันเป็นไปได้ที่จะมีอุโมงค์ปรากฏขึ้น

อย่างไรก็ตาม ความคิดดังกล่าวไม่สมเหตุสมผล ตอนนี้มันเป็นปีที่ 5 ของไกอา หากมีเสียงดังกึกก้อง เหล่าผู้เล่นอันนัมก็ควรจะพบมันแล้ว

ต้องเข้าใจว่า การที่กองทัพขนาดใหญ่เช่นนี้จะเคลื่อนทัพมาได้นั้น มันจะต้องเป็นอุโมงค์ที่มีขนาดใหญ่เป็นอย่างมาก

"ไม่ต้องกล่าวถึงประเด็นอื่นใด ปัญหาก็คือ พวกเราควรจะทำเช่นไรในเวลานี้?"

"ถูกต้องแล้ว พวกเราควรจะทำอย่างไรดี?"

ปฏิกิริยาแรกของราชวงศ์อันนัมก็คือ เรียกให้กองทัพทหารองครักษ์ของพวกเขากลับมาปกป้องเมืองหลวง

ไม่เพียงแค่ทหารองครักษ์เท่านั้น แม้แต่ผู้เล่นทั้งหมดก็ถูกเรียกกลับมาด้วยเช่นกัน ไม่ว่าอย่างไร เมืองหลวงก็สำคัญที่สุด

ในเวลานี้ ไม่ว่าการสู้รบในสนามรบต่างๆจะมีผลเป็นชัยชนะหรือพ่ายแพ้ ทั้งหมดกลายเป็นไร้ประโยชน์

อย่างช่วยไม่ได้ กองกำลังทั้งสามอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวงมากเกินไป และพวกเขาไม่สามารถจะกลับมาได้ในเวลาเพียง 2-3 วัน ราชวงศ์อันนัมทำได้เพียงร่วมมือกับเหล่าผู้นำกิลด์ เพื่อรวบรวมกองกำลังทั้งหมดเท่านั้น

Novel-Lucky

พายุใหญ่พัดเข้ามาสู่อันนัมในฉับพลัน

.....

ณ จีน

แตกต่างจากความตื่นตระหนกของผู้เล่นอันนัม เหล่าผู้เล่นจีนรู้สึกขัดแย้ง

2 วันก่อน พวกเขาเป็นกังวลว่าต้าเซี่ยจะพ่ายแพ้ ในพริบตา ต้าเซี่ยก็เปลี่ยนสถานการณ์ไปอย่างสิ้นเชิง

การพลิกกลับนี้ทำให้พวกเขาถึงกับพูดไม่ออก

ก่อนหน้านี้ เหล่าผู้เล่นที่เยาะเย้นไป๋ฉีและต้าเซี่ยต่างๆก็พากันแยกย้ายและอับอายขายหน้า

ตราบเท่าที่ผิวหน้าของพวกเขาไม่หนามากเกินไป พวกเขาจะไม่กล้าเสนอหน้าเข้ามาในฟอรั่มอีก

ตี่เฉินและคนอื่นๆหดหู่ยิ่งกว่า สิ่งเดียวที่ทำให้มันไม่เลวร้ายไปมากกว่านี้ก็คือก่อนหน้านี้พวกเขาไม่ได้ออกมาแสดงความคิดเห็นในฟอรั่ม

ตลอดกระบวนการทั้งหมดที่เกิดขึ้น ต้าเซี่ยไม่ได้ออกมาส่งเสียงใดๆ

Novel-Lucky

พระราชวังเซี่ยยังคงเงียบเช่นเดิม เหล่าผู้เล่นจีนจึงมีคำอธิบายกันว่า "ต้าเซี่ยน่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง มันดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ในความเป็นจริงแล้ว ทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเขา"

"ช่างทรงสติปัญญายิ่งนัก!"

ผู้เล่นหลายคนอดไม่ได้ที่จะยกนิ้วให้กับพวกเขา หลังจากได้เรียนรู้แผนการของต้าเซี่ย เหล่าผู้เล่นทั่วไปทำได้เพียงโค้งคำนับให้กับพวกเขา

โดยได้รับอิทธิพลจากสิ่งนี้ การโหวดให้โอหยางโชวเป็นผู้นำในสงครามระหว่างประเทศก็ได้ข้อสรุป ในวันที่ 3 ของเดือนที่ 5 เขาได้รับคะแนนโหวต 45 ล้านแต้ม มากกว่าตี่เฉินที่ 20 ล้านแต้ม

การแข่งขันสำหรับตำแหน่งผู้นำ ดูเหมือนจะสิ้นสุดลงแล้ว

.....

เหล่าผู้เล่นจีนเต็มไปด้วยความปิติยินดี แต่เหล่าผู้เล่นอันนัมกลับอยู่ในสถานะที่ไม่สู้ดีนัก

นอกเหนือจากผู้ที่ยังคงอยู่ในเมืองหลวง เมื่อกองกำลังทั้งสามได้รับคำสั่งทางทหาร หัวใจของพวกเขาก็ทรุดลง และใบหน้าของพวกเขาก็เปลี่ยนเป็นซีดขาว หากพวกเขายังไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาก็ไม่สมควรจะถูกเรียกว่ากองกำลังชั้นสูง

Novel-Lucky

โดยเฉพาะอย่างยิ่งลอร์ดแห่งเมืองไฮฟอง หรวนเทียนเฉว่ เมื่อเขารู้ว่ากองทัพต้าเซี่ยปรากฏตัวขึ้นที่ชานเมืองหลวงฮานอย ปฏิกิริยาแรกของเขาก็คือ ความไม่ยากจะเชื่อ จากนั้นใบหน้าของเขาก็เปลี่ยนเป็นซีดขาว และกลายเป็นสีแดงในท้ายที่สุด

อับอาย เขารู้สึกละอายใจอย่างสิ้นเชิง

เรื่องนี้ชัดเจนเป็นอย่างมาก มันเป็นกลอุบายของต้าเซี่ย หรวนเทียนเฉว่เดินตามอุบายและเรียกร้องให้อันนัมทำหารโจมตี

ซึ่งมันก็หมายความว่า หรวนเทียนเฉว่เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้อันนัมถูกฝัง

ความรู้สึกผิดพัดเข้ามาหาเขาราวกับคลื่นสึนามิ คิดเกี่ยวกับคำกล่าวของเขาที่เคยกล่าวกับสหายร่วมชาติคนอื่นๆ หรวนเทียนเฉว่สูญเสียความกล้าทั้งหมดของเขาไปโดยสิ้นเชิง

เขาไม่กล้าเผชิญหน้ากลับเหล่าสหายเพื่อนร่วมชาติที่ไว้วางใจในตัวเขา

คืนนั้น เขาฆ่าตัวตายในห้องอ่านหนังสือของเขา บนโต๊ะเขียนด้วยคำกล่าวสุดท้ายของเขา มันเป็นตัวอักษรสีแดงโลหิตสามคำบนกระดาษสีขาว 'มันเป็นความผิดของข้าเอง'

ตอนที่ 1020 กลุ่มกองทัพหมีอันเกรี้ยวกราด

https://novel-lucky.blogspot.com

การตายของหรวนเทียนเฉว่เป็นเหมือนระเบิดใหญ่อีกลูกของอันนัม แล้วมันยังทำให้เมืองไฮฟองถูกปกคลุมด้วยความไม่แน่นอนอีกด้วย

กองเรือหยาซานแห่งต้าเซี่ยได้มาถึงน่านน้ำใกล้เคียงแล้ว ใครจะรู้ว่าเมืองไฮฟองจะถูกยึดเมื่อใด?

การตายของหรวนเทียนเฉว่ทำให้เหล่าผู้เล่นอันนัมเต็มไปด้วยอารมณ์ อย่างไรก็ตาม การตายของเขาทำให้คำกล่าวใดๆล้วนไร้ประโยชน์และหลงเหลือไว้เพียงความรู้สึกโศกเศร้าต่อเขา

หากอันนัมเป็นเรือ ในตอนนี้มันคงจะเต็มไปด้วยรูมากมาย และค่อยๆจมลงสู่ก้นมหาสมุทรอย่างช้าๆ

นอกจากนั้นแล้ว การตายของหรวนเทียนเฉว่ยังมีความหมายว่า อันนัมไม่สามารถจะรับความช่วยเหลือจากเหล่าพันธมิตร ซึ่งมันราวกับเป็นการเร่งตัวให้การล่มสลายรวดเร็วยิ่งขึ้น

บางที ช่วงเวลาที่เขาตัดสินใจจะตาย หรวนเทีนยเฉว่น่าจะคิดไตร่ตรองให้ละเอียดถี่ถ้วนมากกว่านี้

.....

หรวนเทียนเฉว่ตายแล้ว แต่สงครามระหว่างประเทศยังคงดำเนินต่อไป

เมื่อกองกำลังทั้งสามของกองทัพอันนัมได้รับข่าว พวกเขาก็หยุดการโจมตีในทันที และรีบถอยกลับไปยังค่ายของพวกเขา เตรียมพร้อมที่จะเดินทางกลับไปเมืองหลวงในคืนนั้น

ปัญหาก็คือ ต้าเซี่ยจะยอมปล่อยให้พวกเขาทำเช่นนั้น?

ยกสนามรบทางเหนือเป็นตัวอย่าง เมื่อ 2 วันก่อน ซีหวานซุ่ยได้รับข่าวมาว่ากองทัพที่สองได้รวมตัวกันทางตะวันตกเฉียงเหนือแล้ว เมื่อเห็นว่าศัตรูกำลังล่าถอย แล้วซีหวานซุ่ยจะปล่อยพวกเขาไปได้อย่างไร?

หากกองทัพอันนัมพยายามจะล่าถอย กองกำลังของซีหวานซุ่ยก็จะตามไล่ล่าพวกเขาไปอย่างใกล้ชิด ด้วยสถานการณ์เช่นนี้ กองทัพอันนัมจึงเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่น่าอึดอัดใจ

หากพวกเขาตัดสินใจที่จะล่าถอย ไม่เพียงแค่พวกเขาจะต้องเผชิญความเสี่ยงจากการถูกศัตรูไล่ล่าเท่านั้น แต่เมื่อพวกเขากลับไปถึงเมืองหลวงฮานอยได้ กองทัพต้าเซี่ยก็จะสามารถกลับไปรวมตัวกันได้เช่นกัน

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น ไม่ต้องกล่าวถึงการเข้าเมือง พวกเขาอาจจะถูกล้อมโดยกองทัพต้าเซี่ย และถูกสังหารที่นอกเมือง

การล่าถอยเป็นเหตุของความเสียหายที่เกินจะจินตนาการได้

"แล้วพวกเราควรจะทำเช่นไร?"

Novel-Lucky

ผู้บัญชาการกองกำลังทั้งสามกำลังเผชิญกับการตัดสินใจที่ยากลำบาก และพวกเขาก็มีทางเลือกที่แตกต่างกันออกไป

เนื่องจากกองกำลังทางเหนือและทางตะวันออกอยู่ใกล้ฮานอย พวกเขาจึงต้องปฏิบัติตามคำสั่งของราชาและรีบกลับไปยังเมืองหลวงก่อน

กองกำลังทางใต้เพิ่งจะได้พบกับกองทัพต้าเซี่ย เนื่องจากพวกเขาเดินทางมาไกล พวกเขาจึงกัดฟันเดินหน้าต่อแทนที่จะล่าถอย ทุ่มทุกอย่างไปกับการเผชิญหน้ากองกำลังทางใต้ของกองทัพต้าเซี่ย

วันที่ 4 ของเดือนที่ 5 ไป๋ฉีนำกองกำลังแนวหน้า 280,000 นาย เดินทางมาถึงชานเมืองฮานอยและเริ่มตั้งค่าย บ่ายวันนั้น พวกเขาเริ่มการโจมตีทดสอบฮานอย

ภายในเมืองหลวงฮานอย มีกองทัพทหารองครักษ์ 200,000 นาย และผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้อีก 100,000 คน พร้อมกันนั้นยังมีผู้เล่นอาชีพสายการทำงานอีก 2 ล้านคน และชาวเมืองอีก 7 ล้านคน ส่งผลให้ พวกเขามีความสามารถในการต้านทานที่แข็งแกร่ง

ความหวังเดียวของพวกเขาก็คือ อดทนอยู่ให้ได้จนกว่ากองกำลังทั้งสามจะกลับมา

คืนนั้น กองทัพทั้ง 560,000 นาย มาถึงเมืองหลวงฮานอย ภายใต้การจัดการของไป๋ฉี พวกเขาได้ทำการปิดล้อมฮานอย และการสู้รบครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้น กองทัพต้าเซี่ยก็เคลื่อนไหว

Novel-Lucky

กลยุทธ์ของไป๋ฉีนั้นง่ายๆ แม้ว่าพวกเขาจะปิดล้อมศัตรูทั้ง 4 ด้าน แต่เขาจะทำการโจมตีอย่างรุนแรงเพียงด้านเดียวเท่านั้น "ตราบเท่าที่ด้านนั้นแตก พวกเราก็จะสามารถส่งกองกำลังทหารม้าเข้าไปและทำลายแผ่นหินดินแดนได้ ซึ่งนั้นก็จะหมายความว่าพวกเราชนะสงครามในทันที"

สำหรับเป้าหมายเฉพาะ ไป๋ฉีเลือกฝั่งตะวันออก

โดยเลือกเนินเขาแห่งหนึ่งในชานเมืองทางตะวันออกเป็นศูนย์บัญชาการ ไป๋ฉีมองไปยังเมืองหลวงตรงหน้าและกล่าวว่า "ใครยินดีที่จะออกไปและทำหน้าที่เป็นแนวหน้าในการทะลวงประตูตะวันออก"

"ท่านผู้บัญชาการ ข้ายินดี!"

หลังจากที่ไป๋ฉีกล่าวจบ ขุนพลผู้หนึ่งก็แสดงออกถึงความต้องการจะต่อสู้ในทันที เขาคือขุนพลของกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพหมี เฉินถัง

เฉินถังเข้าร่วมกับต้าเซี่ยพร้อมกับการผสานมณฑลเจียงฉวน เขาถูกพิจารณาว่าเป็นขุนพลผู้พ่ายแพ้ครึ่งหนึ่ง ส่งผลให้เขาไม่ได้ผสานเข้ากับระบบกองทัพต้าเซี่ยโดยสมบูรณ์ และเขามีความปรารถนาอย่างมากในการพิสูจน์ตัวเองในสนามรบ

เมื่อไป๋ฉีเห็นเช่นนั้น เขาก็พยักหน้าและกล่าวว่า "ดี เจ้าจะเป็นหนึ่งในนั้น"

ในการโจมตีครั้งนี้ ไป๋ฉีเตรียมจะส่ง 2 กองทัพทหารออกไป และมันจะดีที่สุดที่ทั้งคู่เป็นทหารราบ

Novel-Lucky

กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพหมี ก่อตัวขึ้นจากทหารชั้นสูงของกองทัพดินแดนต่างๆในมณฑลเจียงฉวน พลังต่อสู้ของพวกเขาจึงไม่มีปัญหาใดๆ ใครจะรู้ว่าเฉินถังจะจัดการและฝึกอบรมพวกเขาเพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งอย่างไร

สงครามอันนัมเป็นบททดสอบที่ดีที่สุด

เมื่อเผยเหรินจี้ได้ยินเช่นนั้น เขาก็กลายเป็นร้อนใจ ในฐานะขุนพลที่เพิ่งเข้าร่วมกับต้าเซี่ยเมื่อไม่นานมานี้ เขาต้องการจะสร้างคณูปการ อย่างไรก็ตามความลังเลของเขาทำให้เฉินถังได้รับโอกาส

ไป๋ฉีไม่ต้องการจะใช้ทั้ง 2 กองทัพทหารจากกลุ่มกองทัพหมี เผยเหรินจี้จึงไม่มีโอกาสที่จะทำภารกิจนี้

เห็นผู้บัญชาการเลือกเฉินถังแล้ว ขุนพลทั้งห้าแห่งกลุ่มกองทัพมังกรก็ไม่สามารถจะอยู่เฉยได้ ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็เป็นขุนพลที่อยู่ภายใต้ผู้บัญชาการ แล้วพวกเขาจะยอมให้คนนอกฉกฉวยโอกาสทั้งหมดไปได้อย่างไร

"ท่านผู้บัญชาการ ข้ายินดี!"

อย่างพร้อมเพลียงกัน หลายฮู้เอ้อและลั้วซีสินต่างก็พยายามเสนอตัวเอง

เมื่อไป๋ฉีเห็นเช่นนั้น เขาก็ลังเล ไม่รู้ว่าควรจะเลือกใคร ทั้งสองมองไปที่ผู้บัญชาการของพวกเขา ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความปรารถนา

"ให้กองทัพทหารที่ 2 ออกไปในครั้งนี้"

Novel-Lucky

สุดท้ายแล้วไป๋ฉีก็ตัดสินใจเลือกหลายฮูเอ้อ มันไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใด แต่มันเป็นเพราะลั้วซีสินเก่งในเรื่องการสู้รบด้วยทหารม้ามากกว่า

"ขอบคุณท่านผู้บัญชาการ!"

ใบหน้าของหลายฮูเอ้อเปลี่ยนเป็นสีแดงและเต็มไปด้วยความรู้สึก ขณะที่ลั้วซีสินไม่มีความสุขนัก

แม้ว่าหลายฮูเอ้อจะเคยพลาดท่าเพราะถูกซุ่มโจมตีและถูกลดขั้นในการสู้รบที่มณฑลเสฉวน แต่เขาก็ได้เรียนรู้จากความผิดพลาดของเขา สุดท้ายแล้ว เขาก็ใช้ความสำเร็จของเขาในการฟื้นคืนความไว้วางใจจากโอหยางโชว

ในเวลาเดียวกัน เขาก็ได้รับความไว้วางใจจากไป๋ฉี

หลังจากเลือกกองกำลังโจมตีได้แล้ว กองทัพก็เริ่มการโจมตีในทันที

'ตึง!ตึง!ตึงตึง!'

พร้อมกับเสียงกองศึกที่คุ้นเคย กองทัพก็เริ่มการโจมตีทั้ง 4 ด้านในเวลาเดียวกัน

กองกำลังหลักของการโจมตีครั้งนี้ก็คือ กองกำลังของหลายฮูเอ้อและเฉินถัง พวกเขารวมกำลังกันทำการโจมตีกำแพงเมืองฝั่งตะวันออก

Novel Lucky

เนื่องจากมีพื้นที่จำกัด เพื่อแสดงความเป็นธรรม เขาจัดให้กองกำลังของเฉินถังเป็นคลื่นลูกแรก จากนั้น กองกำลังของหลายฮูเอ้อก็จะตามหลังไปเพื่อเข้าไปแทนที่

แน่นอนว่าเฉินถังไม่ยินดีที่จะให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น

"เด็กน้อยทั้งหลาย ถึงเวลาสร้างคณูปการแล้ว ตามข้ามาและสังหารศัตรูทุกคนที่ขวางหน้า!"

ขณะที่กล่าว เฉินถังนำองครักษ์ส่วนตัวของเขาพุ่งออกไป กองกำลังที่พรักพร้อม 70,000 นาย ตะโกนและวิ่งตามหลังเขาไป จากที่เห็น ดูเหมือนว่าพวกเขาจะทุ่มสุดกำลัง

ห่างจากประตูเมืองราว 500 เมตร พวกเขาหยุดก้าวเดิน

มันถึงเวลาที่เคลื่องจักรจะทำงานแล้ว รถศึกปิดล้อม, เครื่องยิงหิน และเครื่องยิงหน้าไม้ผลักดันไปข้างหน้า เพื่อกำราบศัตรู

เนื่องจากพวกเขาเดินทางผ่านอุโมงค์เข้ามา พวกเขาจึงสามารถนำอาวุธปิดล้อมมาได้จำกัด เฉินถังไม่ได้สนใจ เมื่อเครื่องยิงหินและเครื่องยิงหน้าไม้ทำการกำราบทหารบนกำแพงเมืองแล้ว เขาก็สั่งให้ทำการปิดล้อมเมืองทันที

ทีละกองพลทีละกองพล ค่อยๆถูกส่งออกไปยังแนวหน้า

เนื่องจากมันเป็นคำสั่งทางทหาร กองกำลังของเฉินจึงไม่มีทางเลือกใดๆ

Novel-Lucky

ทหารอันนัมก็ไม่มีทางเลือกเช่นกัน พวกเขาอาจจะตายอยู่ที่นั่นหรือตายขณะที่ประเทศล่มสลาย นี่คือชะตากรรมของการสู้รบที่นองเลือดและรุนแรง

กลุ่มกองทัพหมีกลายเป็นเกรี้ยวกราด ภายใต้การป้องกันของกองทัพอันนัม หลังจากโจมตีล้มเหลว 3 ระลอก เพียงพริบตา กองทัพทหารที่ 1 ได้สูญเสียกำลังพลไปแล้ว 3,000-4,000 นาย

เมื่อเฉินถังเห็นเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็กระตุก แล้วส่งกองกำลังใหม่ออกไป

"เด็กน้อย ศัตรูเป็นถั่วแข็งที่ยากจะแตก แต่พวกเราไม่ใช่คนขี้ขลาด การสู้รบครั้งนี้เกี่ยวข้องกับเกียรติยศของพวกเรา ด้านหลัง กลุ่มกองทัพพี่น้องอื่นกำลังจ้องมองมาที่พวกเรา, ท่านผู้บัญชาการจ้องมองมาที่พวกเรา และองค์ราชากำลังจ้องมองมาที่พวกเรา"

"ไม่ว่าพวกเราจะคู่ควรกับชื่อกลุ่มกองทัพหมีหรือไม่ มันขึ้นอยู่กับวันนี้"

เฉินถังตะโกนออกไป เขาพยายามอย่างสุดความสามารถในการสร้างขวัญกำลังใจ ทำให้พวกเขาเดือดพล่าน "ฆ่า!ฆ่า!ฆ่า!"

นี่คือความเป็นกองทัพต้าเซี่ย

เนื่องจากพวกเขาเป็นกองกำลังชั้นสูง ทหารแต่ละนายจึงให้ความสำคัญกับเกียรติยศมากกว่าชีวิตของพวกเขา

Novel-Lucky

การสู้รบปิดล้อมที่รุนแรงยิ่งขึ้นได้เริ่มต้นขึ้น เพื่อยกระดับขวัญกำลังใจของพวกเขา เฉินถังถึงกับออกคำสั่งให้เหล่านายพลนำกองกำลังของพวกเขาด้วยตัวเอง เขาต้องการจะยึดประตูฝั่งตะวันออกให้ได้ในเที่ยงนี้

อย่างไรก็ตาม มันจะง่ายเช่นนั้น?

ไม่ว่าจะเป็นทหารองครักษ์อันนัมหรือผู้เล่นอันนัม พวกเขาต่อสู้หลังชนฝา ด้านหลังของพวกเขาเป็นครอบครัว, พี่น้อง และมิตรสหาย พวกเขาจึงไม่มีทางออกโดยสิ้นเชิง

พวกเขาทำได้เพียงต่อสู้กับความตายเท่านั้น

เวลา 8.00 น. การสู้รบฝั่งตะวันออกมาถึงจุดสูงสุด

กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพหมี เต็มไปด้วยทหารชั้นสูง และแต่ละนายไม่มีความหวาดกลัวใดๆ อย่างไรก็ตาม ฮานอยในฐานะเมืองหลวง มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการป้องกันมากมยา

แม้ว่าจะทำการโจมตีอย่างต่อเนื่อง แต่มันก็ยังคงล้มเหลวอย่างต่อเนื่อง

กำแพงสูงใหญ่นี้เป็นดั่งหลุมศพของกลุ่มกองทัพหมี ที่บดขยี้ชีวิตของพวกอย่างต่อเนื่อง ใบหน้าของเฉินถังเปลี่ยนเป็นสีดำและดำขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เขาจ้องออกไปอย่างดื้อรั้น

เวลา 11.00 น. กลุ่มกองทัพหมีสูญเสียกำลังพลไปมากกว่า 30,000 นายแล้ว สำหรับพวกเขาที่มาถึงจุดนี้ได้นั้น พวกเขาควรจะภูมิใจในตนเองแล้ว

Novel-Lucky

ขุนพลรองกล่าวกับเฉินถังว่า "ท่านขุนพล เหตุใดไม่ถอยกลับไปพัก? เหล่าทหารไม่สามารถจะอดทนได้อีกต่อไปแล้ว" แม้จะอยู่ในกองทัพที่เข้มงวดเช่นนี้ แต่การสูญเสียเป็นจำนวนมาก ก็ทำให้พวกเขาอดไม่ได้ที่จะหัวใจสั่นไหว

เฉินถังกัดฟันของเขาขณะที่เขาเต็มไปด้วยความกดดัน

เขาไม่เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น

ภายใต้การโจมตีอย่างต่อเนื่อง กองกำลังป้องกันกำลังประสบปัญหา และพวกเขาก็กำลังจะประสบความสำเร็จ

'ให้พวกเขารออีกหน่อย!'

เฉินถังคิดเกี่ยวกับมัน อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาจะกล่าวมันออกมา ผู้ส่งสารก็วิ่งเข้ามาและกล่าวกับเฉินถังว่า "ขุนพลเฉิน ขุนพลหลายขอให้ท่ายถอนกำลังกลับมาหากไม่สามารถจะทำมันได้ แล้วปล่อยให้กลุ่มกองทัพมังกรจัดการเอง"

"เจ้าว่าอะไรนะ?"

เมื่อเฉินถังได้ยินเช่นนั้น เขาก็ระเบิดออกมาในทันที ดวงตาของเขาเปลี่ยนเป็นสีแดงและกล่าวว่า "ไอ้เจ้านั่น! ไปบอกคนแซ่หลายให้ยืนอยู่เฉยๆและรอดูพวกเรายึดประตูเมือง หากเขาคิดที่จะเข้ามาในตอนนี้ อย่าได้หาว่ากระบี่ของพวกเราไม่มีตา"

"นี่..."

Novel-Lucky

ผู้สงสารถูกวางอยู่ในจุดที่ลำบาก

"เหตุใดเจ้ายังไม่ไปอีก?" เฉินถังตะโกนเหมือนพยัคฆ์ร้าย

เมื่อทหารกลุ่มกองทัพหมีที่อยู่รอบๆเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจ พวกเขาไม่รู้เลยว่าขุนพลแห่งกองทัพทหารผู้อ่อนโยนจะน่าหวาดกลัวเช่นนี้เมื่อเขาโกรธ

"ขอรับ ขอรับ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้!"

ผู้สงสารตื่นตระหนกและรีบวิ่งออกไปในทันที

เฉินถังไม่สิ้นเปลืองพลังงานของเขากลับผู้ส่งสารอีกต่อไป เขาหันกลับมามองทหารรอบๆ ก่อนจะกล่าวด้วยเสียงดังว่า "พวกเจ้าได้ยินหรือไม่? หากพวกเราไม่สามารถจะยึดมันได้ ฝูงกระต่ายเหล่านั้นก็จะขึ้นมานั่งบนหัวของพวกเรา พวกเจ้าสามารถทนได้หรือ?"

"ไม่!!!"

"ข้าก็ไม่สามารถจะทนได้เช่นกัน!" เฉินถังถอนหายใจลึกๆ เกิดเสียง ซั้ว! เขาชักกระบี่ออกมาจากเอว และกล่าวต่อว่า "อย่างได้เสียวเวลากับคำกล่าว เด็กน้อยทั้งหลาย ตามข้ามาและทะลวงประตูเมืองด้วยทุกสิ่งที่มีซะ!"

"ฆ่า!ฆ่า!ฆ่า!"

Novel-Lucky

ตอนที่ 1021 สงครามอันนัมสิ้นสุดลง

https://novel-lucky.blogspot.com

เมื่อเห็นว่าขุนพลของพวกเขาเข้ามานำกองกำลังที่แนวหน้าด้วยตัวเอง กลุ่มกองทัพหมีก็ระเบิดออกมา

กล่าวอย่างจริงจัง นี่เป็นการสู้รบครั้งแรกที่ยากลำบากสำหรับกลุ่มกองทัพหมี พวกเขาไม่ต้องการจะถอยกลับแล้วปล่อยให้กลุ่มกองทัพมังกรได้รับชัยชนะไปอย่างง่ายดาย

"แม้ว่าพวกเราจะตาย พวกเขาก็จะต้องพุ่งไปข้างหน้า!"

กลุ่มกองทัพหมีทุ่มทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขามี โดยไม่สนใจการบาดเจ็บล้มตายใดๆ เหล่าทหารเหยียบร่างพี่น้องของพวกเขา พุ่งขึ้นไปบนกำแพงเมืองอย่างต่อเนื่อง พวกเขาทั้งหมดมองว่าการตายเป็นการปลดปล่อย

ในเวลานี้ ทหารบนกำแพงเมืองไม่สามารถจะอดทนได้อีกต่อไป

เดิม พวกเขาก็ถูกจำกัดโดยกลุ่มกองทัพหมีอยู่ เมื่อถูกผลักดันให้ถอยกลับ ขบวนทัพของพวกเขาก็พังทลายลง

"ฆ่า!"

ภายใต้การคุ้มกันขององครักษ์ส่วนตัว เฉินถังประสบความสำเร็จในการปีนขึ้นไปบนกำแพงเมือง

"ฆ่า!"

ขวัญกำลังใจของกลุ่มกองทัพหมีทะยานสูงขึ้น

หลังจากสู้รบกันอย่างดุเดือด ผ่านไปครึ่งชั่วโมง ในที่สุดกลุ่มกองทัพหมีก็สามารถยึดและเปิดประตูเมืองฝั่งตะวันออกก่อนเที่ยงได้สำเร็จ

"ฮูเร่!"

เหล่าทหารเต็มไปด้วยความปิติยินดี และพวกเขาอดไม่ได้ที่จะส่งเสียงเชียร์ออกมา

NovelLucky

เมื่อไป๋ฉีเห็นเช่นนั้น เขาไม่ได้ยิ้มออกมา เขาเพียงออกคำสั่งว่า "กระจายคำสั่งออกไป สำหรับการสู้รบที่ฮานอยนี้ กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพหมี ได้รับคณูปการไปอย่างเต็มเปี่ยม ให้กองกำลังของหลายฮูเอ้อเข้าไปช่วยพวกเขาและเก็บกวาดส่วนที่เหลือในทันที"

"ขอรับ!" ผู้ส่งสารวิ่งออกไป

ณ แนวหน้า

หลายฮูเอ้อปฏิบัติตามคำสั่งและรีบเข้าไปใกล้ประตูเมือง เห็นเฉินถังที่เต็มไปด้วยเลือด เขาก็ยกนิ้วให้ ยิ้มและกล่าวว่า "กลุ่มกองทัพหมีทำได้ยอดเยี่ยมนัก!"

เหล่าทหารกลุ่มกองทัพมังกรมองไปที่พวกเขาด้วยความเคารพ

เพื่อที่จะยึดประตูเมืองได้ในเวลาอันสั้นเช่นนี้ แม้แต่กลุ่มกองทัพมังกรก็ยังไม่มั่นใจว่าจะสามารถทำได้ กองทัพบูชาผู้แข็งแกร่ง ด้วยเหตุนี้ กลุ่มกองทัพหมีจึงได้รับความชื่นชมจากพี่น้องของพวกเขา

เฉินถังยิ้ม แล้วจับมือกับหลายฮูเอ้อ การเข้าใจผิดอาจจะเป็นจุดเริ่มต้นของหายนะได้

NovelLucky

"พี่น้องกลุ่มกองทัพหมีทำได้ยอดเยี่ยมแล้ว ปล่อยที่เหลือให้พวกเราจัดการเอง" หลายฮูเอ้อโบกมือของเขาและสั่งให้ทหารพุ่งเข้าไปในเมือง บดขยี้กองกำลังป้องกันฝั่งตะวันออกอย่างสิ้นเชิง

เฉินถังไม่ได้คัดค้านใดๆ เนื่องจากกองทัพทหารที่ 1 ของเขา ได้รับความสูญเสียเป็นอย่างมากแล้ว เขาได้รับคณูปการแรกแล้ว เขาจึงยินดีจะถอยออกมาในครั้งนี้ 'เขาได้กินเนื้อไปแล้ว อย่างน้อย เขาก็ควรจะเลือกน้ำซุปให้กับพี่น้องของเขา'

กองกำลังของหลายฮูเอ้อเต็มไปด้วยพลัง การเข้ามาของพวกเขาเพิ่มแรงกดดันอย่างมาก ในทางตรงกันข้าม กองกำลังป้องกันของอันนัมเต็มไปด้วยช่องโหว่ของการป้องกัน และพวกเขาแสดงให้เห็นว่ากำลังจะพังทลายลงได้ทุกเมื่อ

ในเวลาเพียง 1 ชั่วโมง ประตูหลักและประตูย่อยทั้งสองฝั่งตะวันออกก็ถูกยึดและเปิดขึ้นโดยสมบูรณ์

เมื่อไป๋ฉีเห็นเช่นนั้น เขาก็มองไปที่ลั้วซีสินและเอ้อหลาย ก่อนจะกล่าวว่า "ถึงตาพวกเจ้าแล้ว!"

"ขอรับท่านผู้บัญชาการ!"

เมื่อได้รับคำสั่ง ลั้วซีสินและเอ้อหลายก็ทะยานออกไปในทันที

หลังจากนั้นชั่วครู่ เสียงฮ้อม้าก็ดังกึกก้องไปทั่วสนามรบจากการเคลื่อนที่ของกองกำลังทหารม้าต้าเซี่ย กลุ่มของพวกเขาราวกับน้ำหลาก พุ่งไปยังประตูเมืองทั้งสาม เพื่อเข้าไปในเมืองหลวงฮานอย

เมื่อกองกำลังป้องกันจากฝั่งอื่นๆรู้ว่าฝั่งตะวันออกแตกแล้ว พวกเขาก็สูญเสียจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ไป

ไป๋ฉีนั้นเฉียบคมอย่างแท้จริง เมื่อรู้สึกได้ถึงกลิ่นคาวเลือดแล้ว เขาก็สั่งให้ทั้ง 4 ด้านโจมตีอย่างรุนแรงในทันที

ในเวลาสั้นๆ ประตูเมืองทั้ง 4 ด้านก็ถูกยึดอย่างต่อเนื่อง และเมืองทั้งเมืองกำลังจะล่มสลาย ทหาร 500,000 นาย ราวกับเป็นสายน้ำหลาก พุ่งเข้าไปในเมือง

ไม่สามารถจะหยุดยั้งได้

ช่วงเวลาที่เมืองแตก ชะตากรรมของฮานอยและอันนัมสามารถจะคาดเดาได้

การสู้รบต่อจากนั้นไม่ได้มีสิ่งน่าประหลาดใจใดๆ

เวลา 15.00 น. แผ่นหินดินแดนภายในพระราชวังถูกทำลาย ทำให้เสียงประกาศจากระบบดังขึ้นไปทั่วโลก

"ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ สำหรับการเข้ายึดอันนัม ชื่อของเขากระจายออกไปกว้างไกล, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 100,000 แต้ม, คะแนนชื่อเสียง 200,000 แต้ม!"

อาจกล่าวได้ว่า สงครามอันนัมเป็นสงครามที่กองทัพต้าเซี่ยสังหารศัตรูได้มากที่สุด

จากการประเมินคร่าวๆ มีผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ตายด้วยน้ำมือของพวกเขาไม่น้อยกว่า 1 ล้านคน หากรวมกองทัพทหารองครักษ์อันนัมและกองทัพดินแดนไฮฟองด้วยแล้ว เพียงแค่การสังหารศัตรู โอหยางโชวก็ได้รับคะแนนการกุศลมากกว่า 1 ล้านแต้มแล้ว

นั่นเป็นสิ่งที่น่าตกใจอย่างแท้จริง

1 ล้านคะแนน มากพอที่จะทำให้เลื่อนเป็นดยุคได้ ตั้งแต่เริ่มเกมส์จนถึงตอนนี้ มีเพียงแจ็คและโอหยางโชวเท่านั้นที่เป็นดยุค ดังนั้น จะเห็นได้ว่าลอร์ดคนอื่นๆ อิจฉาเขามากเพียงใด

ตามที่คาดไว้ สงครามระหว่างประเทศเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการรับคะแนนการกุศล

"ประกาศระดับโลก : อันนัมถูกทำลายลงแล้ว เลเวล, ทักษะ, การบ่มเพาะ และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ของเหล่าผู้เล่นทั้งหมดจะถูกกวาดออกไป เหล่าผู้เล่นอันนัมจะถูกเทเลพอร์ตไปยังแผ่นดินปิดผนึกเพื่อเป็นการลงโทษ!"

ช่วงเวลาที่ประกาศดังขึ้น เหล่าผู้เล่นอันนัมเต็มไปด้วยความโศกเศร้า และพวกเขาก็ถูกเทเลพอร์ตออกไปอย่างไร้ปราณี

สงครามระหว่างประเทศนั้นโหดร้าย พร้อมกับที่ฮานอยถูกยึด สงครามระหว่างประเทศก็สิ้นสุดลง เมื่อเหล่าผู้เล่นถูกเทเลพอร์ตออกไปแล้ว กองทัพทหารองครักษ์อันนัมที่ยังคงอยู่ก็ทำได้เพียงยอมจำนนเท่านั้น

สำหรับเชลยศึกจำนวนมากนี้ พวกเขาจำเป็นจะต้องจัดการเกี่ยวกับมัน

"ประกาศระดับโลก : ลอร์ดแห่งจีน ฉีเยว่หวู่ยี่ นำกองกำลังเอาชนะสงครามระหว่างประเทศ จีนได้รับคะแนนเกียรติยศประเทศ 10 แต้ม ขณะที่เหล่าผู้เล่นจีนได้รับสถานะโดยกำเนิด +1!"

นี่เป็นครั้งที่สี่แล้วที่ต้าเซี่ยเอาชนะสงครามระหว่างประเทศและเสริมสร้างเกียรติยศให้กับจีน ในขณะที่ประเทศส่วนใหญ่ยังไม่มีคะแนนเกียรติยศประเทศ จีนกลับมีแล้ว 40 แต้ม

ความสำเร็จเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนอย่างแน่นอน

ความเคารพที่ผู้เล่นจีนมีต่อต้าเซี่ยทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุดใหม่

นอกจากนี้ ในการโหวตผู้นำสงครามระหว่างประเทศ โอหยางโชวได้รับเลือกให้เป็นผู้นำโดยสมบูรณ์แล้ว เขาได้รับคะแนนโหวตทั้งสิ้น 57 ล้านแต้ม และกลายเป็นผู้นำโดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ

การทดสอบต่อไปของเขาก็คือ ทำอย่างไรถึงจะได้รับอาวุธประเทศ กระบี่ซวนหยวน

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 5 วันที่ 6

ณ เมืองซานไห่

โอหยางโชวให้อำนาจแก่ไป๋ฉีและคณะรัฐมนตรีในการจัดการเรื่องต่างๆในอันนัม ผู้ว่าราชการมณฑลอันนัมที่ถูกวางตัวไว้ ฮูจงเสี้ยน กำลังเดินทางไปที่นั่นเพื่อดำเนินการสร้างอันนัมขึ้นมาใหม่

ตอนนี้ โอหยางโชวมีเรื่องต้องคิดเพียง 2 เรื่องเท่านั้น เรื่องแรกก็คือ ชะตากรรมของแคว้นฉู่ตะวันตก เรื่องที่สองก็คือ การเกิดของลูกๆของเขา

วันที่ 15 ของเดือนที่ 5 มันจะเป็นวันที่ลูกของเขาถือกำเนิดขึ้น ในช่วงเวลาก่อนหน้านั้น ซ่งเจี๋ยจะอยู่เพียงแค่ในวังหลัง นอกเหนือจากการพักผ่อนแล้ว เธอจัดเตรียมสิ่งของที่จำเป็นสำหรับลูกๆของเธอเป็นหลัก

ไอเท็มอย่าง เปลเด็ก, ผ้าอ้อม และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ได้รับการจัดการโดยซ่งเจี๋ย เธอต้องการจะผู้รับผิดชอบมันด้วยตัวเอง เธอไม่ต้องการจ้างพี่เลี้ยง และต้องการเลี้ยงลูกด้วยตัวของเธอเอง

โอหยางโชวให้การสนับสนุนเธอในเรื่องนี้

แม้ว่าต้าเซี่ยจะเป็นราชวงศ์ แต่เขาก็ไม่ต้องการจะเป็นเหมือนราชวงศ์อื่นๆ เขาต้องการจะต้อนรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง

วัฒนธรรมจีนดำเนินมาอย่างยาวนาน ส่วนที่สำคัญจะยังคงได้รับการรักษาเอาไว้ ขณะที่ส่วนที่ไม่ดีจะถูกละทิ้งไป

ความเด็ดขาดดังกล่าวเป็นสิ่งที่โอหยางโชวครอบครอง

สำหรับเรื่องแคว้นฉู่ตะวันตก มันซับซ้อนกว่ามาก หลังจากยอมแพ้มณฑลกวนสีแล้ว พันธมิตรหยานหวงก็กลับมาเดินอีกครั้ง กองทัพอันแข็งแกร่ง 760,000 นาย เดินทัพอย่างระมัดระวังและมุ่งหน้าไปยังเมืองเผิงอย่างช้าๆ

จนถึงวันนี้ 90% ของแผ่นดินในมณฑลหลู่ตงถูกยึดครองโดยพันธมิตรหยานหวงแล้ว ต่อไป การสู้รบที่เมืองเผิง จะเป็นการสู้รับกับความตาย

ในระหว่างนั้น เจ้าโลกเสี้ยงหยูได้แสดงความสามารถของเขา และทำให้กองทัพพันธมิตรสูญเสียอย่างหนัก อย่างไรก็ตาม ความจริงที่กองทัพพันธมิตรมีกำลังพลมากกว่าอย่ามาก มันทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ในที่สุด

NovelLucky

ภายใต้การนำของหวู่ฉี, เทียนตาน และเหลียนผอ กองทัพพันธมิตรไม่ให้โอกาสใดๆเขา

มองไปที่สถานการณ์ แคว้นฉู่ตะวันตกไม่มีโอกาสพลิกกลับอีกแล้ว

ยิ่งกว่านั้น พวกเขายังไม่สามารถจะหลบหนีไปไหนได้ ทางเหนือและใต้เป็นดินแดนของพันธมิตรหยานหวง ทางตะวันออกเป็นทะเลซึ่งถูกปิดล้อมโดยกองเรือทั้งสามของพันธมิตรหยานหวง

เส้นทางหลบหนีที่เป็นไปได้มากที่สุดก็คือทางตะวันตก ซึ่งเป็นมณฑลจงหยวนของราชวงศ์ฮั่น อย่างชั่วไม่ได้ เมื่อวันก่อน จักรพรรดิฮั่วหวู่ได้ประกาศว่า ต้าฮั่นจะไม่ยอมรับชาวแคว้นฉู่ตะวันตก ไม่ว่าใครก็ตามที่กล้าข้ามชายแดนมา พวกเขาจะถูกสังหารทั้งหมด

ดูเหมือนว่าแคว้นฉู่ตะวันตกกำลังเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้าย

เหล่าผู้เล่นจีนหวังว่าสงครามครั้งนี้จะสิ้นสุดลงในไม่ช้า เพื่อพวกเขาจะได้มีเวลาเตรียมตัวสำหรับสงครามระหว่างประเทศในเดือนที่ 6

.....

NovelLucky

แคว้นฉู่ตะวันตก, เมืองเผิง

พร้อมกับที่สนามรบแนวหน้าพ่ายแพ้ เมืองที่เคยรุ่งเรืองก็ปกคลุมไปด้วยเงาขนาดใหญ่ ประชาชนชาวเจียวตงหลายล้านคนเป็นไพ่ใบสุดท้ายของแคว้นฉู่ตะวันตก

คำถามที่ยากจะตอบก็คือ การตายร่วมกัน หรือประชาชนเลือกที่จะยอมแพ้

ตี่เฉินประกาศว่า หากแคว้นฉู่ตะวันตกยอมแพ้ พันธมิตรหยานหวงจะปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นอย่างดี และรับรองความมั่งคั่งของตระกูลเสี้ยง ตี่เฉิงยังได้ส่งฟ่านเจิ้งมาเพื่อโน้มน้าวเสี้ยงหยูอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม จากลักษณะนิสัยของเสี้ยงหยู เขาจะยอมรับหรือ?

หากเขายอมรับ เขาคงจะไม่ถูกเรียกว่าเสี้ยงหยู

ผลของสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ สมาชิกตระกูลเสี้ยงลังเล เพราะไม่มีใครยินดีที่จะตาย ด้วยเหตุนี้ เสี้ยงหยาน, เสี้ยงเหลียง และคนอื่นๆจึงรู้สึกเป็นกังวล

วันที่ 7 ของเดือนที่ 5 เสี้ยงหยูนำกองกำลังของเขากลับมายังเมืองเผิง

ภายในคฤหาสน์ สมาชิกแกนหลักทั้งหมดของตระกูลเสี้ยงรวมตัวกัน

ส่วนที่พิเศษก็คือ หน้าท้องของหยูจีที่บวมเป่ง เห็นได้ชัดว่าเธอกำลังตั้งครรภ์

สิ่งที่จะเกิดกับแคว้นฉู่ตะวันตกขึ้นอยู่กับการประชุมในครั้งนี้

พวกเขามีทางเลือก 3 ทาง นอกเหนือจากการตายและยอมจำนนแล้ว พวกเขายังมีอีกทางเลือกหนึ่งซึ่งก็คือ พันธมิตรของพวกเขา ต้าเซี่ย

ไม่กี่วันก่อน คฤหาสน์ได้ต้อนรับแขกพิเศษที่เป็นฑูตจากวัดหงหลู่

พวกเขามาได้อย่างไร?

ความลับก็คือ ฉลามทมิฬ

NovelLucky

มันผ่านการปิดกั้นและมาถึงเมืองเผิงได้โดยสะดวก ภายใต้การวางแผนการขององครักษ์ซานไห่ พวกเขาพบกับเสี้ยงปอ และนำข้อความของโอหยางโชวมาด้วย

โอหยางโชวกล่าวว่า หากแคว้นฉู่ตะวันตกล่มสลายลงอย่างแท้จริง ต้าเซี่ยจะเปิดประตูรับพวกเขา ด้วยเงื่อนไขที่ดีกว่าพันธมิตรหยานหวง

ไม่ว่าจะเป็นความแข็งแกร่งหรือความสัมพันธ์ ต้าเซี่ยเป็นตัวเลือกที่ดีกว่าอย่างเห็นได้ชัด ไม่ต้องกล่าวถึงอีกว่า ก่อนที่สงครามจะเริ่มต้นขึ้น ต้าเซี่ยได้เตือนพวกเขาหลายครั้งแล้ว และได้พยายามช่วยพวกเขาออกจากสถานการณ์ที่ถูกปิดล้อมโดยพันธมิตรหยานหวง

ความช่วยเหลือนี้เป็นสิ่งที่ตระกูลเสี้ยงควรจะตอบแทน

ปัญหาในปัจจุบันก็คือ เสี้ยงหยูยินดีจะจากไปหรือไม่?

NovelLucky

ตอนที่ 1022 การเก็บเกี่ยวผลไม้

https://novel-lucky.blogspot.com

เสี้ยงเป็นวีรบุรุษในตำนานและเป็นขุนพลผู้บ้าคลั่ง อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นวีรบุรุษคนใด พวกเขาล้วนแล้วแต่รักใบหน้าของตัวเอง พวกเขายอมตายมากกว่ายอมอ่อนน้อมให้กับใคร

การสังหารเขาง่ายกว่าการทำให้เขายอมก้มหัวให้

อย่างไรก็ตาม หลังจากประสบกับความพ่ายแพ้ 2 ครั้ง เสี้ยงหยูก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เขาเต็มไปด้วยอารมณ์ขณะที่รู้ว่าเขาไม่สามารถจะบรรลุความทะเยอทะยานของตัวเองได้ เขาสามารถจะตายในสนามรบได้ แต่เขาไม่สามารถจะปล่อยให้ตระกูลของเขาตายไปพร้อมกับเขาได้

ยิ่งไปกว่านั้น เสี้ยงหยูมองไปที่ภรรยาของเขา เขาเองก็เป็นบุรุษที่มีด้านที่อ่อนโยนเหมือนกัน

การที่ภรรยาของเขาตั้งครรภ์ มันเป็นเรื่องที่ยอดเยี่ยมที่สุดสำหรับเขา

ในเวลานี้ เขาไม่สามารถจะเห็นแก่ตัวได้อีกต่อไป

หลังจากพูดคุยสิ่งต่างๆกันแล้ว เสี้ยงหยูก็ทำการตัดสินใจ เขามองไปที่ปู่ของเขา เสี้ยงหยาน แล้วกล่าวว่า "ท่านปู่ ข้าเป็นเจ้าโลกแห่งฉู่ตะวันตก ข้าจึงไม่สามารถจะทิ้งมันได้ แต่เด็กๆในตระกูลนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องด้วย ท่านโปรดพาหยูจีและคนอื่นๆออกไปด้วยเถิด แม้ว่าข้าจะไม่ชอบราชาเซี่ย แต่เขาก็เป็นคนที่ไว้วางใจได้"

"แล้วเจ้าล่ะ?"

"ข้าหรือ?" เสี้ยงหยูหัวเราะ "มันยังคงเป็นไปตามคำกล่าวที่ว่า เจ้าโลกจะตายในการสู้รบเท่านั้น เสี้ยงหยูผู้นี้ไม่เคยคิดที่จะยอมจำนนแก่ผู้ใด"

"สามี!"

เมื่อหยูจีได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเธอก็แดงก่ำ

ไม่มีใครเข้าใจเสี้ยงหยูได้มากเท่ากับหยูจี เธอมีคำกล่าวมากมายที่ต้องการจะกล่าวออกมา แต่เธอกลับไม่ได้กล่าวมันออกมาแม้แต่คำเดียว ในประวัติศาสตร์ที่แม่น้ำหวู่เจียง เธอฆ่าตัวตายตามเขาไป อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้เธอตั้งครรภ์ เธอจึงไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้

NovelLucky

เสี้ยงหยูยิ้มอย่างอ่อนโยน เขาเองก็เข้าใจภรรยาของเขา และกล่าวกับเธอว่า "หยูจี ใช้ชีวิตและดูแลลูกของเราให้ดี"

"สามี!"

หยูจีน้ำตานองหน้า

เมื่อเสี้ยงจวงและคนอื่นๆเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็รู้สึกไม่ดีภายในหัวใจของพวกเขา

"อย่าลากเวลาออกไปมากกว่านี้ ใช้โอกาสที่ศัตรูยังมาไม่ถึง รีบออกไปจากเมืองเผิงเถิด"

เสี้ยงจวงกล่าวขึ้นในฉับพลันว่า "พี่ใหญ่ ข้าจะอยู่กับท่าน!"

เสี้ยงหยูลุกขึ้นและกล่าวกับเขาว่า "เหตุใดเจ้าถึงจะอยู่? ต้าเซี่ยมีขุนพลที่มีชื่อเสียงมากมาย การที่ตระกูลของพวกเราจะสามารถยืนอย่างมั่นคงได้นั้น เจ้าจำเป็นจะต้องทำหน้าที่เป็นเสาหลัก"

NovelLucky

"ขอรับ" เสี้ยงจวงรู้สึกละอาย

เรื่องนี้ถูกตัดสินเช่นนั้น ทุกคนเก็บความรู้สึกและรีบไปเตรียมตัว

.....

คืนนั้น สมาชิกแกนหลักของตระกูลเสี้ยงทั้งหมดได้นำสมบัติล้ำค่าที่สุดของแคว้นฉู่ตะวันตกขึ้นรถม้าและมุ่งหน้าไปทางตะวันออก

พวกเขามาถึงทะเลในเวลาที่เกือบจะเช้าแล้ว

ที่นั่น ฉลามทมิฬเตรียมพร้อมอยู่แล้ว พวกเขามองกลับไปยังเมืองเผิง หัวใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความซับซ้อน พวกเขากลั้นน้ำตาก่อนที่จะลงไปในเรือดำน้ำ

ขณะที่ฟ่านเจิ้งตระหลักว่าตระกูลเสี้ยงหายไป มันก็เป็นช่วงบ่ายของวันที่ 8 แล้ว เมื่อตี่เฉินได้ยินเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้กล่าวอะไรและสั่งให้โจมตีเมืองเผิงโดยตรง

"ตระกูลเสี้ยงไปไหน?"

NovelLucky

ตี่เฉินเต็มไปด้วยความสับสัน กล่าวตามหลักเหตุผล มณฑลหลู่ตงถูกปิดล้อมโดยกองทัพพันธมิตร จึงไม่ควรจะมีใครหลุดรอดจากสายตาของพวกเขาไปได้ ตระกูลเสี้ยงมีผู้มีความสามารถมากมาย เห็นได้ชัดว่าตี่เฉินไม่ต้องการจะปล่อยพวกเขาไป

ในขณะที่ออกคำสั่งให้กองทัพพันธมิตรโจมตีเมืองเผิง ตี่เฉินก็ออกคำสั่งให้ตี่เฟิงทำการค้นหาตระกูลเสี้ยง เขากล่าวว่า "หากพวกเขายังมีชีวิตอยู่ ข้าต้องเห็นพวกเขา หากพวกเขาไม่มีชีวิตอยู่แล้ว ข้าจะต้องเห็นร่างของพวกเขา"

ในสายตาของเขา คนเหล่านี้อาจจะซ่อนตัวอยู่ในภูเขา เป็นไปได้ว่าต้าเซี่ยจะให้ความช่วยเหลือพวกเขาด้วย

'ตราบเท่าที่พวกเขายังอยู่ในหลู่ตง ข้าจะขุดค้นทุกพื้นที่เพื่อค้นหาพวกเขา' ตี่เฉินคิดกับตัวเอง

พันธมิตรหยานหวงไม่ได้โจมตีแคว้นฉู่ตะวันตกเพียงเพราะแผ่นดินเท่านั้น ผู้มีความสามารถในตระกูลเสี้ยง ยังเป็นอีกแรงจูงใจสำคัญของพวกเขาอีกด้วย

แล้วตี่เฉินจะปล่อยพวกเขาไปง่ายๆได้อย่างไร?

.....

การปิดล้อมเริ่มขึ้นในวันที่ 9 ของเดือนที่ 5 มันเป็นการสู้รบที่น่าตกตะลึง มันได้เปลี่ยนสีของแม่น้ำและภูเขา

เสี้ยงหยูปรารถนาที่จะตาย เขานำนักรบเจียงตงออกมาต่อสู้กับกองทัพพันธมิตรเป็นเวลา 2 วัน 2 คืนเต็ม ทั้ง 2 ฝ่าย ต่อสู้กันบนกำแพงเมือง บนถนนหนทาง จนกระทั่งถึงคฤหาสน์

เมืองเผิงทั้งหมดถูกย้อมด้วยเลือดสดๆราวกับเป็นนรกบนดิน

ความกล้าหาญของเจ้าโลกและความแข็งแกร่งของนักรบเจียงตงเป็นสิ่งที่ยากจะเห็นได้บนโลกนี้ แม้จะเผชิญหน้ากับศัตรูที่มีกำลังมากกว่าถึง 4 เท่า แต่พวกเขากลับไม่ได้เสียเปรียบแต่อย่างใด พวกเขาดูราวกับเป็นทหารที่ไม่มีวันเหนื่อยล้า นอกเหนือจากจะล้มตายลงจากการสู้รบ พวกเขาจะไม่ถอยหลังกลับ

หลังจากการสู้รบที่รุนแรงอย่างต่อเนื่อง กลุ่มของพวกเขาก็ค่อยๆล้มตายลง จนท้ายที่สุดแล้ว ก็เหลือเสี้ยงหยูอยู่เพียงลำพัง

NovelLucky

เขายืนอยู่หน้าคฤหาสน์ พร้อมกันนั้นเป็นซากศพที่กระจัดกระจายอยู่รอบตัวเขา เลือดไหลซึมลงบนพื้นหิน สำหรับตัวของเสี้ยงอยู่ มันชุ่มไปด้วยเลือดมานานแล้ว

เนื่องจากเขาสังหารศัตรูมากเกินไป เลือดจำนวนมากไหลออกมาจากง้าวของเขาลงสู่พื้นดิน จนกลายมาเป็นแอ่งเลือดขนาดเล็ก

"เสี้ยงหยู เจ้ายังคงไม่ยอมจำนนอีกหรือ?"

เหลียนผอเดินมาข้างหน้า เพื่อพยายามโน้มน้าวเขาเป็นครั้งสุดท้าย

สำหรับขุนพลเช่นเขา การตายเช่นนี้น่าเสียของอย่างแท้จริง

'เหอะ!'

เสี้ยงหยูไม่ได้สนใจใดๆ เขาเพียงจับง้าวของเขาด้วยมือขาวและพุ่งไปข้างหน้า

"สังหารเขาซะ!" เมื่อเห็นเช่นนั้น เหลียนผอก็รู้ได้ในทันทีว่าการพูดจาเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ และเขาก็เป็นเพียงตัวอันตรายเท่านั้น

NovelLucky

"ฆ่า!!!"

ทหารชั้นสูงของกองทัพพันธมิตรรับคำสั่งและวิ่งไปล้อมรอบเขา

สุดท้ายแล้ว ภายใต้การโจมตีของทหารจำนวนมาก เสี้ยงหยูก็ตายลง วิญญาณของเจ้าโลกได้กลับคืนสู่สรวงสวรรค์ โดยไม่มีโอกาสที่จะฟื้นคืนอีกแล้ว

เมื่อเหลียนผอเห็นเช่นนั้น เขาก็อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจออกมา

ตั้งแต่เริ่มต้นการสู้รบจนถึงตอนนี้ แม้ว่าพวกเขาจะมีข้อได้เปรียบเชิงปริมาณอย่างมาก แต่พวกเขาก็ต้องสูญเสียอย่างมากในการยึดแคว้นฉู่ตะวันตก เพียงแค่ในสงครามครั้งนี้ พวกเขาก็ได้สูญเสียกองกำลังชั้นสูงไปแล้วถึง 180,000 นาย

สำหรับการสู้รบที่เมืองเผิง พวกเขาสูญเสียกำลังพลไปถึง 40,000 นาย

แคว้นฉู่ตะวันตกได้ใช้ความสำเร็จที่น่าตกตะลึงนี้ เสริมสร้างเกียรติยศให้กับพวกเขา

แต่นั่นก็เป็นเพียงเกียรติยศเท่านั้น ในเวลานี้ แคว้นฉู่ตะวันตกได้ล่มสลายลงอย่างเป็นทางการแล้ว ในเขตทุรกันดารทั้งหมด นอกเหนือจากเมืองหลวงและชนเผ่าอื่นๆแล้ว ไม่มีกลุ่มอำนาจ NPC อย่างแคว้นฉู่ตะวันตกอีก

ช่วงเวลาที่เสี้ยงหยูตาย หยูจีและคนอื่นๆได้มาถึงท่าเรือเป่ยไห่แล้ว แม้ว่าพวกเขาจะมาถึงในช่วงบ่าย แต่มันกลับปรากฏแสงดาวตกบนท้องฟ้าสะดุดตาของพวกเขา

หยูจีคิดอย่างลึกซึ้ง น้ำตาของเธอไหลออกมาขณะที่มองไปยังดาวตกดวงนั้น

"สามี!"

ภายใต้ความเจ็บปวดอันแสนสาหัส หยูจีหมดสติและล้มลงกับพื้น

.....

ทั่วทั้งจีน คนจำนวนมากมองเห็นดาวตกนั้น

NovelLucky

ณ พระราชวังเซี่ย

โอหยางโชวยืนอยู่ริมหน้าต้าในห้องอ่านหนังสือหลวง ขณะที่มองไปยังดาวตก เขาก็พึมพำออกมาว่า "ลอร์ดผู้ทรงอำนาจล่วงหล่นเช่นนั้น"

หากเสี้ยงหยูยินดี โอหยางโชวก็ใจกว้างพอที่จะต้อนรับเขาและให้เขาเป็นผู้นำกองทัพ

น่าเสียดายที่โลกไม่ได้หมุนไปตามที่ต้องการเสมอไป

ณ เมืองหานตาน

ตี่เฉินเองก็สังเกตเห็นมันเช่นกัน เขาถอนหายใจอย่างโล่งอกและพึมพำว่า "ในที่สุดมันก็จบลง" ในเวลานี้ คะแนนการกุศลของเขาทะลุ 1 ล้านแต้มแล้ว และเขาเลื่อนเป็นดยุคแล้ว

จากนั้น ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

NovelLucky

"ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับลอร์ดแห่งจีน ตี่เฉิน สำหรับการเป็นลอร์ดคนที่สามของโลกที่เลื่อนเป็นดยุค, รางวัลพิเศษ : ได้รับฉายาลอร์ดแห่งหานตาน, ได้รับคะแนนการกุศล 40,000 แต้ม และเมืองหลวงจะมอบรางวัลให้!"

ช่วงเวลาที่ประกาศนี้ดังออกไป ทั่วทั้งโลกกลายเป็นสับสนวุ่นวาย

ไม่มีใครคาดคิดว่า จีนจะได้รับตำแหน่งดยุคสามอันดับแรกของโลกถึง 2 คน

วิลเลี่ยมและลอร์ดคนอื่นๆเต็มไปด้วยความกังวล พวกเขาทั้งหมดจำเป็นต้องใช้สงครามระหว่างประเทศที่กำลังจะมาถึงในการรับเอาคะแนนการกุศลเพื่อเลื่อนเป็นดยุค

"พวกเราอยู่ไกลเกินไป!" ใบหน้าของวิลเลี่ยมดูน่าเกลียดเล็กน้อย

ใครก็สามารถคาดเดาได้ว่า หลังจากเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศสิ้นสุดลง โลกจะให้กำเนิดดยุคกลุ่มหนึ่ง หลังจากนั้น มันก็จะให้กำเนิดราชวงศ์จำนวนมาก

เป็นธรรมดาที่เหล่าผู้เล่นจีนจะมีความสุข พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาได้รับใบหน้า ไม่มีใครเป็นกังวลเกี่ยวกับมันเลย หลังจากที่ตี่เฉินเลื่อนเป็นดยุคแล้ว การต่อสู้ระหว่างพันธมิตรหยานหวงและต้าเซี่ยก็จะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

NovelLucky

บางที นี่อาจจะเป็นปัญหาของความสุข

.....

หลังจากทำงานอย่างหนักและดำเนินแผนการต่างๆมากมาย ในที่สุดตี่เฉินก็ได้ในสิ่งที่เขาต้องการ ด้วยรากฐานของเมืองหานตาน เขาสามารถอัพเกรดเป็นระดับเมืองหลวงได้ในไม่ช้า จากนั้น เขาก็จะเริ่มก่อตั้งราชวงศ์

ดูเหมือนจีนกำลังจะต้อนรับยุคใหม่ที่น่าอัศจรรย์

ตี่เฉินเต็มไปด้วยอารมณ์ ขณะที่เขาได้รับรายงานฉุกเฉินจากเหลียนผอ

หลังจากจัดการกับเสี้ยงหยูแล้ว เหลียนผอก็เข้าไปยึดครองเมืองเผิง และเข้าไปตรวจสอบคลังสมบัติและโกดังต่างๆ

เหลียนผอทำการขุดค้นสถานที่สำคัญทั้งหมดรวมไปถึงห้องลับในคฤหาสน์ นอกเหนือจากเสบียงและอาวุธปิดล้อมแล้ว ไม่มีสมบัติที่มีค่าใดๆอยู่เลย

NovelLucky

แคว้นฉู่ตะวันตกเข้ามาในเขตทุรกันดารได้นาน 3 ปีแล้ว มันจึงเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะไม่มีสมบัติใดๆ เมื่อคิดถึงตระกูลเสี้ยงที่หายตัวไปแล้ว ทุกอย่างก็ชัดเจน เป็นพวกเขาที่นำพวกมันไป

เมื่อตี่เฉินได้ยินเช่นนั้น เขาก็โกรธเป็นอย่างมาก จนใบหน้าของเขากลายเป็นสีเขียว "บ้าเอ้ย! ทำการสอบสวน! แม้ว่าจะต้องพลิกทั้งมณฑลก็ต้องหาพวกเขาให้เจอ!"

ในขณะนั้นเอง จวู่ไต่เฟิงฮัวรีบวิ่งเข้ามา

เห็นว่าตี่เฉินกำลังเกรี้ยวกราด จวู่ไต่เฟิงฮัวก็หยุดอยู่ตรงนั้น

เมื่อตี่เฉินเห็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวด้วยเสียงต่ำว่า "มีข่าวร้ายอะไรอีก? กล่าวมา ข้าสามารถทนรับมันได้"

จวู่ไต่เฟิงฮัวมองไปที่ตี่เฉินด้วยความเห็นใจ "ตี่เฟิงเพิ่งจะได้รับข่าวมาว่า เสี้ยงหยานและคนอื่นๆปรากฏตัวขึ้นในเมืองซานไห่ และพวกเขาได้รับการต้อนรับจากจิ้งจอกเฒ่าเป็นการส่วนตัว"

'แกร๊ก!'

NovelLucky

พู่กันในมือของตี่เฉินหักครึ่ง

ห้องอ่านหนังสือกลายเป็นเงียบสนิท นี่เป็นเพราะผลกระทบของมันรุนแรงเกินไปสำหรับเขา มันราวกับว่าโอหยางโชวตบหน้าเขาอย่างแรงในขณะที่เขากำลังอารมณ์ดี

ความเจ็บปวดนี้เจาะทะลวงไปถึงหัวใจของเขา

"ข้าต้องการจะรู้ว่าพวกเขาหนีไปได้อย่างไร เหตุใดตี่เฟิงถึงปล่อยให้มันเกิดขึ้น พวกเขามีแต่พวกขยะหรือ? คนมากมายถึงสามารถหลบหนีออกไปจากใต้จมูกของพวกเราได้เช่นนี้?"

น้ำเสียงของตี่เฉินเย็นชาดุจสายลมที่เย็นยะเยือก และเจาะทะลุไปถึงกระดูก

"เรื่องนี้แปลกประหลาด ตี่เฟิงสาบานว่าพวกเขาทำการปิดล้อมชายแดนอย่างรัดกุม และไม่มีใครสามารถจะออกไปได้ แม้แต่ทางตะวันตกก็ยังได้รับการป้องกัน จึงไม่มีทางเลยที่พวกเขาจะหนีไปได้" จวู่ไต๋เฟิงฮัวเต็มไปด้วยความสงสัย

"พวกเขาคงจะมีปีกงอกและบินได้มั้ง?" คำกล่าวของตี่เฉินเต็มไปด้วยการเสียดสี ในสายตาของเขา ตี่เฟิงกำลังปัดความรับผิดชอบ

จวู่ไต๋เฟิงฮัวคิดอย่างอื่น "ท่านควรจะรู้ว่าตี่เฉินทำสิ่งต่างๆอย่างไร พวกเขาไม่ประมาทกับเรื่องเช่นนี้ บางที คนเหล่านั้นอาจจะใช้เครื่องมือพิเศษบางอย่าง เช่น ยันต์การเทเลพอร์ต"

เกมส์นั้นกว้างใหญ่ และมีเครื่องมือพิเศษที่แปลกประหลาดมากมาย

มันจึงไม่แปลกที่พวกเขาจะมีเครื่องมือเช่นนี้จริง

เมื่อตี่เฉินได้ยินเช่นนั้น หัวใจของเขาก็ราวกับมีเลือดออก อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าเขาจะทำอย่างไร ผลลัพธ์ก็ยังคงไม่เปลี่ยนไป พันธมิตรหยานหวงจ่าย ค่าเสียหายอย่างมหาศาลในการเข้ายึดแคว้นฉู่ตะวันตก ซึ่งรวมไปถึงมณฑลกวนสี แต่สมบัติสุดท้ายกลับถูกขโมยไปโดยต้าเซี่ย

"ข้าจะต้องแก้แค้นอย่างแน่นอน!"

NovelLucky

ตอนที่ 1023 เสี้ยงหยานรู้ที่ของเขา

https://novel-lucky.blogspot.com

ในระหว่างช่วงเวลานี้ จีนมีการเปลี่ยนแปลงมากมาย

เริ่มจาก จีนเข้ายึดอันนัมอย่างน่าประหลาดใจ ขณะที่มันทำให้ชาวจีนตื่นเต้น แต่มันก็ทำให้อาเซียนไม่สบายใจ โดยเฉพาะประเทศที่เชื่อมต่อกับอันนัมอย่างหนานจางและเจนละ พวกเขาหวาดกลัวเป็นอย่างมาก กลัวว่าต้าเซี่ยจะแกว่งมีดมาทางพวกเขา

จากนั้นก็เป็น การโจมตีแคว้นฉู่ตะวันตกของพันธมิตรหยานหวง และการตายของเจ้าโลกเสี้ยงหยู ซึ่งส่งผลให้ตี่เฉินเลื่อนเป็นดยุค และกลายเป็นจุดสนใจของทุกคน

ในขณะนี้ ฟอรั่มมีการเปิดเผยโดยฉับพลันว่า เสี้ยงหยานและคนอื่นๆปรากฏตัวขึ้นในเมืองซานไห่ เรื่องต่อจากนี้ทำให้ทุกคนตื่นตะลึงและยากจะหายใจ

.....

ณ เมืองซานไห่, พระราชวังเซี่ย

"คำนับองค์ราชา!"

หลังจากดูแลหยูจีที่หมดสติแล้ว เสี้ยงหยานและคนอื่นๆก็ถูกพาไปพบโอหยางโชว

ในขณะที่คำนับ เสี้ยงหยาน, เสี้ยงเหลียง และเสี้ยงปอ ทั้งหมดนี้ดูเป็นปกติ อย่างน้อยพวกเขาก็ไม่ได้แสดงออกว่ามีสิ่งใด อย่างไรก็ตาม เสี้ยงจวงซึ่งเป็นคนรุ่นเยาว์นั้นไม่เป็นธรรมชาติ การคำนับของเขาค่อนข้างจะแข็งแกร็ง

นี่ไม่น่าแปลกใจใดๆ ไม่กี่วันก่อนพวกเขาเป็นเชื้อพระวงศ์ของแคว้นฉู่ตะวันตก เพียงพริบตา พวกเขาได้สูญเสียประเทศและกลายเป็นคนไร้บ้าน

ช่องว่างขนาดใหญ่นี้ เป็นสิ่งที่ยากสำหรับทุกคนที่จะปรับตัวได้

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาไม่ได้สนใจใดๆและกล่าวว่า "แคว้นฉู่ตะวันตกเป็นพันธมิตรกับต้าเซี่ย เสี้ยงหยูก็เป็นคนที่ข้าให้ความเคารพ ข้าเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับแคว้นฉู่ตะวันตกอย่างแท้จริง"

เมื่อเสี้ยงหยานและคนอื่นๆได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยอารมณ์ "ขอบพระทัยองค์ราชา สำหรับความกังวลของท่าน ตระกูลเสี้ยงสามารถอยู่รอดได้เพราะท่าน พวกเรายินดีจะจงรักภักดีต่อต้าเซี่ย"

เรื่องได้พัฒนามาถึงจุดนี้แล้ว เสี้ยงหยานและคนอื่นๆสามารถรับรู้ความจริงเรื่องนี้ได้และไม่กล้าคิดอะไรอื่น ไม่ต้องกล่าวถึงว่า จิตวิญญาณของตระกูลได้ตายลงไปแล้ว แม้ว่าเสี้ยงหยูจะไม่ตาย แต่เขตทุรกันดารทั้งหมดก็ไม่มีที่สำหรับตระกูลเสี้ยงอีกต่อไปแล้ว

การก้าวขึ้นมามีอำนาจเหมือนเช่นเมื่อก่อนกลายเป็นเพียงความฝัน

เขตทุรกันดารในปัจจุบันไม่เหมือนกับไม่กี่ปีก่อน การต่อสู้ระหว่างเหล่าลอร์ดใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว และการแบ่งเค้กทั้งหมดก็เสร็จสิ้นแล้ว

ฟังเสี้ยงหยานปฏิญาณความจงรักภักดี โอหยางโชวพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ หากตระกูลเสี้ยงไม่รู้จักสถานที่ของพวกเขาและแสดงความหยิ่งผยองออกมา แม้ว่าโอหยางโชวจะไม่ขับไล่พวกเขา และอย่างน้อยที่สุดก็ประกันความมั่งคั่งให้กับพวกเขา แต่เขาจะไม่มอบตำแหน่งในระดับสูงให้แก่พวกเขา

หลังจากจัดการกับตำแหน่งของพวกเขาแล้ว โอหยางโชวไม่ได้ตระหนี่และมอบคฤหาสน์ในเมืองให้กับเสี้ยงหยาน ซึ่งจะใช้เป็นบ้านของพวกเขาในเมืองซานไห่

นานมาแล้ว ระหว่างการวางผังเมืองซานไห่ กรมการก่อสร้างได้ปฏิบัติตามความต้องการของโอหยางโชว และสร้างพื้นที่อยู่อาศัยข้าราชการขึ้นมาใกล้กับเขตเมืองหลวง เพื่อมอบเป็นรางวัลให้แก่เหล่าเสนาบดี

ทุกครั้งที่บุคคลทางประวัติศาสตร์ย้ายเข้ามา โดยไม่คำนึงว่าเป็นข้าราชการพลเรือนหรือขุนพล โอหยางโชวจะมอบที่อยู่อาศัยที่นั่นให้แก่พวกเขา

"ขอบพระทัยองค์ราชา!"

เสี้ยงหยานคำนับขอบคุณ หัวใจของเขาสงบลงในที่สุด

เมืองซานไห่ในปัจจุบันไม่แตกต่างไปจากเมืองหลวงของระบบ และในบางส่วนก็ดียิ่งกว่าเมืองหลวงของระบบ นอกเหนือจากพื้นที่สำหรับป้องกันแล้ว มันไม่มีพื้นที่ว่างอื่นๆอีก

แน่นอนว่าตระกูลเสี้ยงไม่ได้ขาดเงิน แต่การจะซื้อคฤหาสน์ภายในเมืองนั้นเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

ที่อยู่อาศัยในพื้นที่ทองคำเป็นสิ่งที่แม้แต่เงินก็ไม่สามารถซื้อได้

Novel Lucky

ต้าเซี่ยนั้นร่ำรวยอย่างแท้จริง ข้าราชการและขุนพลต่างก็ทำงานหนัก มันเป็นเรื่องยากที่ใครจะถูกลงโทษหรือลดตำแหน่ง จึงเป็นธรรมดาที่มันไม่เหมือนเมืองหลวงในประวัติศาสตร์ ที่มีคฤหาสน์ว่างเปล่าจากเหล่าคนบาป

วิธีเดียวที่พวกเขาจะได้รับมันก็คือ ได้รับมาจากโอหยางโชวโดยตรง

หลังจากขอบคุณแล้ว เสี้ยงหยานก็รู้ที่ของเขาและมอบสมบัติ 2 ชิ้น ให้กับโอหยางโชว แม้ว่าพวกเขาจะรีบเร่งหนีออกมาจากเมืองเผิง แต่ตระกูลเสี้ยงก็นำสมบัติทั้งหมดมาด้วย

โอหยางโชวไม่ได้ปฏิเสธและพยักหน้าตอบรับ

ถึงจุดนี้ การประชุมก็สิ้นสุดลง สำหรับการแต่งตั้งเสี้ยงหยานและคนอื่นๆ มันจะต้องรอให้ถึงการจัดระเบียบกองทัพรอบใหม่เสียก่อน

ในขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน เสี้ยงหยานและเสี้ยงจวงแสดงให้เห็นว่าพวกเขาต้องการจะทำงานในกองทัพ ขณะที่เสี้ยงเหลียงและเสี้ยงปอไม่ได้เร่งร้อน และต้องการจะมุ่งเน้นไปที่เรื่องตระกูลของพวกเขา

NovelLucky

โอหยางโชวไม่ได้สนใจมากนัก เพราะเพียงแค่เสี้ยงหยานก็เพียงพอสำหรับเขาแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสี้ยงปอ แม้ว่าเขาจะต้องทำงาน แต่โอหยางโชวไม่ได้ต้องการเขา บุคคลในตำนวนผู้นี้เคยช่วยหลิวปังในระหว่างานเลี้ยงหงเหมิน หลังจากที่ราชวงศ์ฮั่นก่อตั้งขึ้น เขาได้รับแซ่หลิวและฉายา โอหยางโชวไม่ต้องการคนเช่นนี้

สำหรับคนอื่นๆ พวกเขาจะเข้าร่วมกองทัพหรือเป็นข้าราชการพลเรือน พวกเขาจะทำตามขั้นตอนปกติ และโอหยางโชวไม่จำเป็นต้องเตรียมการสำหรับพวกเขาเป็นการส่วนตัว

.....

หลังจากส่งเสี้ยงหยานและคนอื่นๆออกไปแล้ว โอหยางโชวก็เต็มไปด้วยความคิด เสี้ยงหยูยังคงเป็นเสี้ยงหยู แม้ว่าลูกของเขากำลังจะเกิดมา แต่เขาก็ยังคงไม่ยินดีที่จะยอมอ่อนน้อมให้กับใคร

ไอเท็มทั้งสองบนโต๊ะเป็นของขวัญจากเสี้ยงหยาน

NovelLucky

หากตระกูลเซี่ยต้องการจะมีที่ยืนในต้าเซี่ย ทัศนคติของโอหยางโชวมีส่วนสำคัญอย่างมาก แม้ว่าเสี้ยงหยานจะเป็นขุนพลมานาน แต่เขาก็เข้าใจทฤษฎีทั้งหมดนี้ดี

ไอเท็มทั้งสองที่เขามอบให้กับโอหยางโชวนี้ ถือได้ว่าเป็นสมบัติที่มีค่าที่สุดของตระกูลเสี้ยงแล้ว

ยันต์เกราะทองคำ(ระดับทองคำขาว) : หลังเปิดใช้งาน จะเกิดการก่อตัวของกลิ่นอายปกป้องทองคำรอบๆร่างกาย การโจมตีทางกายภาพทั้งหมดจะได้รับการละเว้นเป็นเวลาครึ่งชั่วโมง สามารถใช้งานได้กับทหาร 5,000 นาย

การ์ดอันเชิญนักรบเจียงจง(ระดับทองคำขาว) : หลังจากเปิดใช้งาน จะอัญเชิญนักรบเจียงตง 10,000 นาย ได้นาน 12 ชั่วโมง

หากใช้สิ่งเหล่านี้เป็นอย่างดี มันสามารถที่จะสร้างผลลัพธ์ที่ยอดเยี่ยมได้ โอหยางโชวเก็บของทั้งสองไว้ในถุงเก็บของของเขา

.....

NovelLucky

ไม่กี่วันต่อมา ขณะที่สถานการณ์ในอันนัมมีสเถียรภาพแล้ว นอกเหนือจากกลุ่มกองทัพมังกรที่ประจำการอยู่ที่นั่น กองกำลังอื่นๆกลับไปยังฐานหลักของพวกเขาแล้ว

กลุ่มกองทัพหมีพิเศษที่สุด พวกเขากลับไปยังมณฑลหยุนหนานผ่านอุโมงค์ และขึ้นเหนือไปยังจังหวัดเฉียงของมณฑลเสฉวน จอมพลแห่งกลุ่มกองทัพหมีหลี่จิง กำลังรอพวกเขาอยู่ที่นั่น

คนงานจะทำการขุดอุโมงค์ต่อไป และมันจะกลายเป็นเส้นทางสำคัญที่เชื่อมต่ออันนัมเข้ากับแผ่นดินใหญ่

ในระหว่างสงครามอันนัม พวกเขาสามารถจับกุมทหารองครักษ์อันนัมได้มากถึง 480,000 นาย และทหารดินแดนอีก 150,000 นาย ตัดทหารที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสและไม่ได้มาตรฐานออกไปแล้ว จะเหลือทหารที่สามารถนำเข้ามาจัดระเบียบได้ทั้งสิ้น 570,000 นาย

แม้ว่าผลลัพธ์ของสงครามจะยอดเยี่ยม แต่กองทัพต้าเซี่ยก็ประสบกับความสูญเสียครั้งใหญ่ รวมกองทัพเรือด้วยแล้ว กองทัพต้าเซี่ยเสียกำลังพลไปทั้งสิ้นถึง 150,000 นาย ซึ่งนับเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์

พิจารณาทุกสิ่งแล้ว หลังจากที่เติมเต็มความสูญเสีย พวกเขายังจะมีเชลยศึกอีก 420,000 นาย

NovelLucky

การจัดระเบียบเชลยศึกจำนวนมากกลายเป็นปัญหาหลักของสำนักองคมนตรี ที่โอหยางโชวต้องเข้าไปตัดสินใจด้วยตัวเอง

กฎของจัดจัดระเบียบก็คือ เติมเต็มส่วนที่ยังขาด จากนั้น ก็มองไปที่ตำแหน่งทางยุทธศาสตร์

จากกลุ่มกองทัพทั้งหมด กองทัพทหารทหารองครักษ์ยังขาดอีก 1 กองทัพทหาร และกลุ่มกองทัพหมียังขาดอีก 3 กองทัพทหาร นอกเหนือจากนี้ กลุ่มกองทัพอื่นๆเต็มหมดแล้ว

สำหรับตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ มันก็คือขบวนทัพทหารอันนัม

โอหยางโชวตัดสินใจว่า ในการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพรอบนี้ นอกเหนือจากเติมเต็ม 3 กองทัพทหาร ของกลุ่มกองทัพหมีแล้ว เขายังไม่เติมเต็มอีก 1 กองทัพทหาร ของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์

กองทัพทหารทั้งหมดได้รับความสูญเสียจากสงครามครั้งนี้ และสมาชิกที่เข้ามาใหม่ก็จะทำให้พวกเขาอ่อนแอลงระดับหนึ่ง ดังนั้น มันจึงไม่เหมาะนักที่โอหยางโชวจะเคลื่อนไหวครั้งใหญ่อย่างการจัดตั้ง 1 กองทัพทหาร ของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์

NovelLucky

สำหรับกำลังพลที่ยังเหลืออีก 3 กองทัพทหาร โอหยางโชวจะวางมันไว้ภายในขบวนทัพทหารอันนัม

โอหยางโชวมีเหตุผลส่วนตัวที่ทำเช่นนั้น ในการควบคุมอาเซียน เพียงแค่การเข้ายึดอันนัมมันยังคงไม่เพียงพอ ขั้นต่อไปคือเดินหน้าไปทางตะวันตก เพื่อเข้ายึดหนานจางและเจนละ

นี่เป็นเหตุผลที่ว่าเหตุใด โอหยางโชวจึงได้เปลี่ยนฐานทัพหลักของกลุ่มกองทัพมังกรมายังมณฑลอันนัม

เมื่อเทียบกับอันนัมที่มีผู้เล่นถึง 8 ล้านคนแล้ว เจนละมีผู้เล่นเพียง 1.2 ล้านคน ขณะที่หนานจางมีผู้เล่นเพียง 600,000 คน แม้จะรวมทั้งสองเข้าด้วยกันแล้ว พวกเขาก็ยังมีไม่ถึง 1 ใน 4 ของจำนวนผู้เล่นอันนัม

ดังนั้น ด้วยมีไป๋ฉีอยู่ที่นั่น เพียงแค่กลุ่มกองทัพมังกรและขบวนทัพทหารอันนัมก็เพียงพอที่จะกวาดล้างประเทศทั้งสองนี้แล้ว พวกเขาไม่ต้องให้ค่ายหลักส่งกำลังเสริมมาเพิ่มอีก

การขนส่งทางทะเลมีค่าใช้จ่ายสูงมาก

NovelLucky

ในจุดนี้ ประโยชน์จากการเข้ายึดอันนัมก็แสดงออกมา เวลานี้ พวกเขาสามารถจะเคลื่อนย้ายกำลังพลและขนส่งทรัพยากรต่างๆผ่านทางอันนัมโดยตรงได้แล้ว

เพียงแค่จุดนี้ พวกเขาก็ประหยัดค่าใช้จ่ายทางทหารได้กว่า 1 ล้านเหรียญทองแล้ว

นอกเหนือจากการจัดระเบียบกองทัพแล้ว โอหยางโชวยังได้สั่งให้จัดตั้งเขตสงครามสือหนาน ไป๋ฉีจะเป็นผู้บัญชาการ ภายใต้มันจะมีทั้งกลุ่มกองทัพมังกรและขบวนทัพทหารอันนัม

เมื่อพวกเขาจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพเสร็จเรียบร้อยแล้ว โอหยางโชวก็ได้ให้ไป๋ฉีมีอำนาจมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นรางวัลสำหรับความสำเร็จของเขาในสงครามครั้งนี้

หลังจากแผนการจัดระเบียบกองทัพเสร็จสิ้นแล้ว การแต่งตั้งทั้งหมดก็ได้รับการอนุมัติ

เสี้ยงหยานกลายเป็นขุนพลของกองทัพทหารที่ 3 แห่งกลุ่มกองทัพหมี ในฐานะขุนพลที่มีชื่อเสียงแห่งแคว้นฉู่ การที่เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารในทันที ไม่ได้ทำให้ใครมีปัญหา

NovelLucky

ซ่งหวู่ ที่ดำรงตำแหน่งนายพลของกองพลทหารที่ 1 ของกองทัพทหารที่ 3 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นขุนพลของกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพหมี เขาใช้เวลาไม่กี่ปีกับตำแหน่งนายพล และหลังจากพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว โอหยางโชวจึงเลื่อนตำแหน่งให้กับเขา

นี่เป็นข่าวดีสำหรับตระกูลซ่ง

เล่ยจิงเทียน ที่เป็นนายพลของกองพลทหารที่ 1 ของกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นขุนพลของกองทัพทหารที่ 5 แห่งกลุ่มกองทัพหมี เขากลายเป็นขุนพลระดับกษัตริย์แล้ว และกลายเป็นขุนพลพื้นเมืองคนที่สองต่อจากซีฮูที่ได้รับตำแหน่งระดับนี้

การเลื่อนตำแหน่งในครั้งนี้เป็นเพราะเขามีความสามารถอย่างแท้จริง และโอหยางโชวก็ยังต้องการจะให้ความสำคัญกับชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาด้วยเช่นกัน

เซว่เหรินกุ้ยที่เป็นรองผู้บัญชาการของกองทัพทหารที่ 3 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ได้เลื่อนเป็นขุนพลใหญ่แห่งขบวนทัพทหารอันนัม

เผ่ยสิงเจี้ยน ที่ดำรงตำแหน่งชั่วคราวในกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ได้เลื่อนเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 1 แห่งขบวนทัพทหารอันนัม

NovelLucky

ขุนพลผู้พ่ายแพ้แห่งอันนัม เล่อล่อย ได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนพลของกองทัพทหารที่ 2 แห่งขบวนทัพทหารอันนัม

สำหรับการแต่งตั้งนี้ นอกเหนือจากความสามารถส่วนตัวของเล่อเล่ยแล้ว มันยังเพื่อสงบประชาชนและเชลยศึกชาวอันนัม เพื่อแสดงให้เห็นว่าต้าเซี่ยปฏิบัติต่อทุกคนเท่าเทียมกัน

ลูกพี่ลูกน้องของเสี้ยงหยู เสี้ยงจวง กลายเป็นขุนพลของกองทัพทหารที่ 3 แห่งขบวนทัพทหารอันนัม

จากบันทึกประวัติศาสตร์ เสี้ยงจวงไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก นอกเหนือจากการปรากฏตัวเพียงครั้งเดียวในงานเลี้ยงหงเหมินแล้ว เขาก็ไม่ได้ถูกกล่าวถึงอีก และความสามารถในการเป็นผู้นำของเขาก็ไม่ได้โดดเด่นใดๆ

สำหรับเขาที่ได้กลายเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหาร ถือได้ได้ว่าโอหยางโชวให้ความสำคัญกับตระกูลเสี้ยงแล้ว

NovelLucky

ตอนที่ 1024 สงครามหยาซาน

https://novel-lucky.blogspot.com

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 5 วันที่ 15

ณ พระราชวังเซี่ย

ในวันนี้ ลูกแฝดของโอหยางโชวถือกำเนิดในวันนี้ จากการแนะนำของคณะรัฐมนตรี เด็กชายจะชื่อ โอหยางหยู เนื่องจากเขาเกิดก่อน 10 นาที เขาจึงเป็นพี่ชาย อีกด้าน เด็กสาวที่เป็นน้องสาวจะชื่อ โอหยางลั้ว

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกมา เหล่าข้าราชการก็พากันส่งความยินดีมาให้กับพวกเขา

โอหยางโชวถือโอกาสนี้ประกาศการอภัยโทษ นักโทษทั้งหมดในต้าเซี่ย ตราบเท่าที่พวกเขาไม่ละเมิด 1 ใน 10 ความผิดถึงตาย พวกเขาจะได้รับการปล่อยตัว เพื่อแสดงถึงความเมตตาของราชา

ณ ห้องโถงหวู่จี้

มองไปที่แฝดทั้งสอง โอหยางโชวเผยรอยยิ้มของความเป็นพ่อที่หาได้ยากออกมา รอยยิ้มของเขาประกอบไปด้วยความกระวนกระวายของการเป็นพ่อคนและความสุขของการมีลูก

ไม่ว่าจะเป็นหยูเอ๋อหรือลั้วเอ๋อ พวกเขาทั้งสองต่างก็มีสัญลักษณ์ที่มือข้างขวาหนึ่งเป็นมังกรทอง อีกหนึ่งเป็นหงส์เพลิง

เมื่อเหล่านางในเห็นเช่นนั้น พวกเธอทั้งหมดก็เต็มไปด้วยความรู้สึกประหลาดใจ จนยากจะกล่าวสิ่งใดออกมาได้

ผู้นำนางใน จื่อซู ยิ้มและกล่าวว่า "องค์ชายและองค์หญิงเป็นมังกรและหงส์ในหมู่มนุษย์ เพียงแค่เกิดมาก็สร้างความอัศจรรย์ได้แล้ว"

โอหยางโชวยิ้ม "สำหรับการเกิดของบุตรของข้า นางในและสาวใช้ทั้งหมดจะได้รับคณูปการ จากระดับของพวกเจ้า พวกเจ้าจะได้รับของขวัญ!"

"ขอบพระทัยองค์ราชาสำหรับของขวัญ!"

จื่อซูนำเหล่าสาวใช้ของคุณเขา

โอหยางโชวโบกมือ มองไปที่ภรรยาของเขาที่กำลังนอนอยู่บนเตียง เขายิ้มและกล่าวว่า "มันคงจะยากลำบากสำหรับเจ้า พักผ่อนให้มากๆ ข้าจะไปที่ห้อโถงก่อน แล้วจะกลับมาหาใหม่"

ซ่งเจี๋ยยิ้มอย่างอบอุ่นและกล่าวว่า "ไปทำหน้าที่ของท่านเถิด!"

.....

โอหยางโชวรีบไปที่ห้องโถงส่วนหน้า นอกเหนือจากการตอบรับการแสดงความยินดีแล้ว เขายังต้องพบกับคนอีกผู้หนึ่งซึ่งก็คือ ฮูจงเสี้ยน ที่รีบกลับมาจากฮานอยเพื่อรายงานการสรุปผลของเขา

NovelLucky

ผ่านไป 10 วัน นับตั้งแต่สงครามอันนัมสิ้นสุดลง แม้ว่าความสูญเสียจากสงครามจะไม่สามารถขจัดออกไปได้ แต่ความสับสนวุ่นวายที่เกิดขึ้นค่อยๆสงบลงแล้ว

สำหรับการปกครองมณฑลอันนัม ฮูจงเสี้ยนจำเป็นต้องรายงานต่อโอหยางโชวโดยตรง

นอกจากนั้นแล้ว ฮูจงเสี้ยนยังได้นำสมบัติบางส่วนกลับมาด้วย พวกเขาได้รับมันมาจากคลังสมบัติของทั้งเมืองหลวงแบะเมืองไฮฟอง

ช่างบังเอิญ เขามาทันเวลาที่บุตรของราชาถือกำเนิด มันเป็นสัญญาณอันเป็นมงคลสำหรับเขา ในอนาคต ผู้ว่าราชการมณฑลแต่ละคนก็จะเข้ามาในเมืองเพื่อแสดงความยินดีกับราชาเช่นกัน

คณะรัฐมนตรีจะเป็นผู้จัดการสิ่งของ, เงิน และเครื่องประดับทั้งหมด แน่นอนส่าฮูจงเสี้ยนจะไม่รบกวนโอหยางโชวเพียงเพราะสิ่งเหล่านี้ และเขาได้นำรายการหายาก 2 สิ่ง มามอบให้กับราชาเป็นพิเศษ

โสมพันปี(ระดับทองคำขาว) : สมุนไพรระดับสูงสุด สามารถใช้นำมาทำผลิตภัณฑ์บำรุงชั้นสูงได้

แม้จะมีเพียงคำแนะนำสั้นๆ แต่มันเป็นรายกายที่หายากอย่างแท้จริง ซ่งเจี๋ยเพิ่งจะให้กำเนิดลูก เธอต้องการการบำรุง รายการนี้มาในเวลาที่เหมาะสมอย่างแท้จริง

ยันต์ตี่ถิง : สามารถดักฟังคำกล่าวเพราะตำแหน่งเฉพาะเจาะจงในเวลาเวลาเฉพาะเจาะจงได้

ตำนานกล่าวไว้ว่า ตี่ถิงเป็นสัตว์ร้ายที่อยู่ภายใต้กฺษิติครฺภ สำหรับความสามารถในการฟัง มันสามารถที่จะแยกแยะเสียงของสิ่งมีชีวิตใดๆก็ได้

นี่เป็นอาวุธเทพเจ้าสำหรับการแอบฟัง ซึ่งสามารถใช้ในเวลาที่สำคัญได้

หลังจากรับสมบัติทั้งสองมาจากฮูจงเสี้ยนแล้ว โอหยางโชวก็เริ่มแนะนำเขาเกี่ยวกับแผนการจัดการกับมณฑลอันนัม เพียงสิ่งแรกที่เขากล่าวก็ทำให้ฮูจงเสี้ยนตื่นเต้นแล้ว "มณฑลอันนัมเป็นเพียงแค่การเริ่มต้น หลังจากที่เข้ายึดเจนละและหนานจางได้แล้ว พวกมันจะถูกรวมเข้าด้วยกันเป็นมณฑลเดียว ซึ่งจะถูกเรียกว่า มณฑลฮานอย"

หลังจากหยุดชั่วครู่ โอหยางโชวก็กล่าวต่อว่า "จงเสี้ยน จงดำเนินมณฑลอันนัมอย่างดีที่สุด อย่างทำให้ข้าผิดหวัง" ความหมายของคำกล่าวนี้ชัดเจนมาก หากไม่มีอะไรผิดพลาด ตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑลฮานอยในอนาคตจะเป็นของฮูจงเสี้ยน

หากร่วมแผ่นดินทั้งสามเข้าด้วยกัน มณฑลฮานอย จะกลายเป็นมณฑลที่มีขนาดพื้นที่ใหญ่ที่สุดเป็นลำดับที่สามจากมณฑลทั้งหมด และตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑลฮานอยในประวัติศาสตร์ก็เป็นหนึ่งในตำแหน่งที่สำคัญมากที่สุด

"ข้าจะทำด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ามี เพื่อตอบแทนความกรุณาขององค์ราชา!" ฮูจงเสี้ยนพยักหน้าและกล่าวอย่างเคร่งขรึม

"อุโมงค์ที่เชื่อมต่อระหว่างอันนัมและหยุนหนาน มันจะเป็นกุญแจสำคัญในการเดินทางระหว่างอาเซียนและแผ่นดินใหญ่ ท่านจะต้องให้ความสำคัญในการร่วมมือกับมณฑลหยุนหนาน และเปิดเส้นทางการค้าเสรี" โอหยางโชวกล่าวต่อ

อุโมงค์นี้เชื่อมต่อระหว่างจังหวัดเมิ่งติงในมณฑลหยุนหนานกับมณฑลเกาผิงในมณฑลอันนัม ทำให้อุโมงค์นี้ได้รับชื่อว่าอุโมงค์เมิ่งเกา ไม่ว่าจะเป็นจังหวัดเมิ่งติงหรือจังหวัดเกาผิง ทั้งสองต่างก็มีเป็นจังหวัดที่เต็มไปด้วยภูเขา การเปิดเส้นทางการค้าเสรีอย่างแท้จริงจึงไม่ใช่เรื่องง่าย และต้องใช้ทรัพยากรอย่างมหาศาล

"ในเรื่องของค่าใช้จ่าย ราชสำนักจะสนับสนุนท่านอย่างเต็มที่ สำหรับงานเฉพาะเจาะจงต่างๆ มันจำเป็นจะต้องให้ทั้ง 2 ฝ่าย ปฏิบัติและทำงานร่วมกัน" โอหยางโชวสงบฮูจงเสี้ยน

"เข้าใจแล้วพะยะค่ะ!"

ฮูจงเสี้ยนไม่หวาดกลัวใดๆ เขาเป็นคนที่ปฏิบัติตามทุกคำสั่งที่ได้รับอย่างเคร่งครัด โดยไม่หวาดกลัวความยากลำบากใดๆ

"นอกเหนือจากนั้นแล้ว มณฑลอันนัมยังจะมีบทบาทในการเป็นสื่อกลางความสัมพันธ์ระหว่างต้าเซี่ยและอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งยะโฮร์และสยาม พวกเราจะต้องทำให้พวกเขารู้สึกได้ถึงความจริงใจของพวกเรา และไม่ปล่อยให้พวกเขากลับไปร่วมมือกัน"

ต้าเซี่ยไม่มีความตั้งและก็ไม่สามารถจะทำให้ทั้งอาเซียนอยู่ภายใต้พวกเขาได้ ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะกลายเป็นศัตรูของทุกคน

ในจุดนี้ โอหยางโชวต้องการให้ฮูจงเสี้ยนทำความเข้าใจเกี่ยวกับมัน เพื่อป้องกันไม่ให้มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น

ฮูจงเสี้ยนจดบันทึกทุกสิ่งอย่างที่เขาได้ยิน

นอกเหนือจากประเด็นหลักทั้งสามแล้ว ยังมีรายละเอียดเล็กๆน้อยๆ ซึ่งคณะรัฐมนตรีจะเป็นผู้จัดการอีกด้วย

.....

ในอีก 2 วันต่อมา โอหยางโชวได้ต้อนรับคลื่นการแสดงความยินดี โดยบางคนก็มาแสดงความยินดีด้วยตัวเอง เช่น หลินชิงและไซสือหยุน ขณะที่บางคนก็ส่งตัวแทนมา เช่น เฟิงฉิวฮวง

ส่วนใหญ่จะส่งจดหมายมาแสดงความยินดี เช่น การผจญภัยสีโลหิต

แน่นอนว่า ท่ามกลางกลุ่มคนที่มาแสดงความยินดี บางคนก็มีความคิดอย่างอื่น เช่น เหล่าผู้นำกิลด์ขนาดให้ที่ให้ความสนใจในเมืองย่อยของอันนัม

ตามปกติ ต้าเซี่ยจะขายสิทธิ์กิลด์ผู้พิทักษ์ให้กับผู้ประมูลสูงสุด และได้รับเงินก้อนใหญ่

นอกเหนือจากเลือกกิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อยแล้ว โอหยางโชวยังได้ดึงดูดผู้เล่นนักผจญภัยให้ย้ายเข้าสู่อันนัม เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมจีนฮั่นและขยายอิทธิพลของพวกเขาด้วย

โดยรวมแล้ว เมืองซานไห่เต็มไปด้วยความอึกทึกในช่วงไม่กี่วันมานี้

ในขณะนั้นเอง ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

"ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นตี่เฉิน สำหรับการกลายเป็นลอร์ดคนที่สองของจีน ที่อัพเกรดดินแดนเป็นเมืองหลวง, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 90,000 แต้ม!"

"ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นลอร์ดแห่งจีน ตี่เฉิน สำหรับการเป็นลอร์ดคนที่สามของโลก ที่อัพเกรดดินแดนเป็นเมืองหลวง, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 100,000 แต้ม, คะแนนชื่อเสียง 500,000 แต้ม!"

ทันทีที่ประกาศดังขึ้น ตี่เฉินก็ขโมยความเปร่งประกายไป

ในเวลาเพียง 10 วัน ตี่เฉินได้ทำภารกิจการอัพเกรดเป็นเมืองหลวงเสร็จสิ้น ขณะที่ทุกคนกำลังประหลาดใจกับความเร็วนี้ ก็มีอีกประกาศจากระบบดังขึ้น

"ประกาศจากระบบ : จีนได้ให้กำเนิดเมืองหลวงครบ 2 แห่งแล้ว แผนที่สมรภูมิครั้งที่ 9 สงครามหยาซาน จะเริ่มต้นขึ้นในอีก 3 วัน, แจ้งเตือนที่เป็นมิตร : นี่ไม่ใช่สงครามบังคับ, ผู้เล่นลอร์ดที่มีดินแดนระดับเมืองขนาดใหญ่ขั้น 3 เท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้าร่วม"

มันเป็นวันที่ 17 ของเดือนที่ 5 แล้ว เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศกำลังจะมาถึง ใครจะรู้ว่าแผนที่สมรภูมิจะเปิดขึ้นในฉับพลัน การเปลี่ยนแปลงนี้แม้แต่ตี่เฉินเองยังต้องระมัดระวัง

"ไกอาทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการอย่างแท้จริง!"

โอหยางโซวที่กำลังต้อนรับแขกส่ายหัวของเขาอย่างช่วยไม่ได้

กล่าวถึงสงครามครั้งนี้ มันมีข้อโต้แย้งอยู่หลายส่วน กล่าวอย่างจริงจังแล้ว มันไม่ใช่สงครามขนาดใหญ่หรือพิเศษใดๆ

ในบางแง่มุม มันแทบจะไม่มีอะไรน่าสนใจเลย

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เหตุใดไกอาถึงได้เลือกมันเป็นตัวแทนสงครามในสมัยราชวงศ์ซ่ง? จากทั้งหมด นี่เป็นสงครามที่เกี่ยวข้องกับการล่มสลายของอารยธรรมจีน

สงครามหยาซาน? เป็นที่รู้จักกันในชื่อสงครามทางทะเลแห่งหยาซาน สงครามครั้งนี้เกิดขึ้นในปี 1279 กองทัพราชวงศ์ซ่งและกองทัพมองโกลมีสงครามทางเรือขนาดใหญ่ที่หยาซาน มันเป็นสงครามทางเรือที่ไม่ค่อยจะพบเห็นในประวัติศาสตร์จีนมากนัก

สงครามครั้งนี้เกี่ยวข้องกับการอยู่รอดของราชวงศ์ซ่งใต้โดยตรง และมันก็เป็นสงครามครั้งสุดท้ายระหว่างซ่งและหยวน

ผลของสงครามก็คือ กองทัพหยวนชนะสงครามทั้งที่มีกำลังน้อยกว่า เมื่อกองทัพซ่งใต้ถูกกวาดล้าง หลู่สิ่วฟู่ก็พาจักรพรรดิเยาว์ เจ้าปิง กระโดดลงทะเลเพื่อฆ่าตัวตาย ข้าราชการที่จงรักภักดีหลายคนก็ตายเช่นเดียวกันนั้น พร้อมกับพวกเขายังมีทหารและประชาชนอีกกว่า 100,000 คน

หลังจากสงครามครั้งนี้ ราชวงศ์ซ่งใต้ก็ล่มสลายลงอย่างสิ้นเชิง ในขณะเดียวกันมันก็หมายความว่าราชวงศ์หยวนสามารถรวบรวมแผ่นดินจีนทั้งหมดเป็นหนึ่งได้อีกด้วย

เมื่อถึงจุดนี้ นี่เป็นครั้งแรกแผ่นดินจีนทั้งหมดถูกยึดครองโดยชนเผ่าเร่ร่อนทางเหนือ

การล่มสลายของราชวงศ์ซ่งใต้ไม่ใช่แค่การเปลี่ยนแปลงธรรมดาทั่วไปเท่านั้น แต่มันยังเป็นการกวาดล้างทั้งประเทศอีกด้วย มันเป็นสัญญาณการสิ้นสุดลงของอารยธรรมจีนโบราณา บางคนรู้สึกว่า สงครามครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอและการล่มสลายของอารยธรรมจีน

สงครามหยาซานทำให้อารยธรรมจีนที่คงอยู่มาหลายพันปีหยุดลง ผลของมันมีความหมายลึกซึ้งและกว้างอย่างมาก

การล่มสลายของราชวงศ์ซ่งเกิดจากความพยายามเปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมธุรกิจที่ล้มเหลว ส่งผลให้ราชวงศ์ซ่งที่พยายามจะทำเช่นนั้น พลังอำนาจทางการทหารกลายเป็นอ่อนแอลง

พร้อมกับการล่มสลายของราชวงศ์ซ่ง ความก้าวหน้าของจีนก็หยุดลง เศรษฐกิจ, วัฒนธรรม, เทคโนโลยี และสิ่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ซึ่งเคยก้าวหน้าอย่างมากถูกจำกัดโดยจักรพรรดิและโครงสร้างการเมือง ชาวมองโกลที่ล้าหลังแห่งราชวงศ์หยวน เริ่มรวมรวบพลังอำนาจของพวกเขา ปิดชายแดนและลดการทำการค้า พวกเขาเริ่มให้ความสำคัญกับปรัชญาขงจื๊อใหม่ ต่อจากนั้นราชวงศ์หมิงที่แย่งชิงอำนาจมากจากพวกเขาก็เลือกที่จะปิดกั้นตัวเองออกจากโลก

อิทธิพลอันลึกซึ้งของมันนี้ ทำให้สงครามหยาซานมีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์

จึงไม่ยากที่จะเข้าใจว่าเหตุใด ไกอาจึงได้เลือกสงครามครั้งนี้ เนื่องจากสงครามหยางซานไม่อาจจะได้รับพิจารณาว่าเป็นสงครามในตำนาน ไกอาจึงอาจจะมีการพิจารณาพิเศษเกี่ยวกับมัน

บางที สงครามหยาซานในเกมส์อาจจะเป็นแบบที่ได้รับการตี่ความใหม่

สำหรับสิ่งที่เฉพาะเจาะจง พวกเขาจะรู้ได้หลังจากที่สงครามเริ่มต้นขึ้นแล้วเท่านั้น ก่อนที่มันจะเริ่มต้นขึ้น มันได้สร้างความสับสนให้กับลอร์ดอย่างโอหยางโชวแล้ว ซึ่งรวมไปถึงการเลือกฝ่ายและการเลือกประเภททหารด้วย

บางที ไกอาอาจจะกำหนดให้มี 2 ฝ่าย ในสงครามครั้งนี้? หรือบางที ไกอาจจะทำเหมือนสงครามม่อเป่ยที่เหล่าลอร์ดอยู่ในฝ่ายเดียวกัน?

สนามรบหลักจะอยู่บนบก หรืออยู่ในทะเลเหมือนในประวัติศาสตร์?

ปัจจัยที่ไม่แน่นอนของสงครามครั้งนี้ ทำให้แผนที่สมรภูมิครั้งนี้น่าสนใจอย่างแท้จริง

NovelLucky

ตอนที่ 1025 สามวีรบุรุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่ง

https://novel-lucky.blogspot.com

เพียงพริบตา มันก็มาถึงวันที่ 19 ของเดือนที่ 5 แล้ว และมันเป็นช่วงเวลาที่สงครามหยาซานเริ่มต้นขึ้น

เนื่องจากโอหยางโชวไม่มั่นใจเกี่ยวกับสงครามนี้มากนัก ในการเลือกกองกำลัง 100,000 นาย ติดตามไปด้วย เขาจึงได้เลือกกองเรือจักรพรรดิ, กองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ที่เป็นกองกำลังผสมระหว่างทหารม้าและทหารราบ และองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย

เมื่อเทียบกับกองทัพทหารที่ 1, 2 และ3 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ที่เพิ่งผ่านการสู้รบที่ยากลำบากในสงครามอันนัมมา กองทัพทหารที่ 4 ติดตามไปฉีเข้าโจมตีฮานอยโดยตรง ในระหว่างกระบวนการทั้งหมด พวกเขาไม่ได้รับความสูญเสียมากนัก และพวกเขาก็แทบจะไม่ได้ต่อสู้ด้วยซ้ำก่อนที่การสู้รบครั้งสุดท้ายจะสิ้นสุดลง

นอกจากนี้ พวกเขายังเป็นกองกำลังผสม ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถปรับตัวได้ดีกว่ากองกำลังอื่นๆ และนี่ก็เป็นเหตุผลที่โอหยางโชวเลือกพวกเขาสำหรับสงครามในครั้งนี้

เวลา 9.00 น. ประกาศจากระบบดังขึ้นตามเวลา

"ประกาศระบบ : ปี 1279 กองทัพมองโกลเคลื่อนทัพลงใต้เพื่อกวาดล้างราชวงศ์ซ่ง หลังจากยึดเมืองหลวงของราชวงศ์ซ่ง เมืองหลินอาน ได้แล้ว พวกเขาก็มุ่งหน้าลงใต้เพื่อกวาดล้างกองกำลังที่เหลือของซ่งใต้ ทั้ง 2 ฝ่าย ทำการสู้

รบครั้งสุดท้ายที่หยาซาน สงครามสิ้นสุดลงด้วยการล่มสลายของราชวงศ์ซ่งใต้ แผนที่สมรภูมิครั้งที่ 9 สงครามหยาซาน ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ!"

ตรวจสอบข้อกำหนดสงคราม, การเลือกกองกำลัง...

"แจ้งเตือนระบบ : สงครามหยาซาน เหล่าผู้เล่นถูกบังคับให้เลือกฝ่ายซ่งใต้โดยอัตโนมัติ!"

โอหยางโชวพยักหน้า เขาเตรียมพร้อมสำหรับมันก่อนแล้ว

"แจ้งเตือนระบบ : การเทเลพอร์ตเริ่มต้นขึ้น!"

หลังจากนั้น ภาพก็เบลอไปชั่วครู่ ก่อนที่โอหยางโชวและคนของเขาจะปรากฏตัวขึ้นในแผนที่สมรภูมิ

"แจ้งเตือนระบบ : ยินดีต้อนรับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่เข้าสู่ค่ายฝ่ายซ่งใต้ หลินอาน!"

"หลินอาน?"

โอหยางโชวตกตะลึง มันเป็นหลินอานได้อย่างไร? ในระหว่างที่เกิดสงครามหยาซาน หลินอานถูกยึดไปนานมากแล้ว ไกอาทำอะไรกับแผนที่สมรภูมิครั้งนี้กัน?

อย่างรวดเร็ว โอหยางโชวได้รับคำตอบที่เขาต้องการ

แจ้งเตือนสงครามดันขึ้น

Novel-Lucky

"แจ้งเตือนสงคราม : สงครามหยาซานถูกระบุว่าเป็นสงครามปกป้องเมืองด้วยเวลาจำกัด มันไม่เกี่ยวข้องประวัติศาสตร์จริง เหล่าผู้เล่นเพียงจำเป็นจะต้องปกป้องเมืองหลินอานจากการโจมตีของกองทัพมองโกลให้ได้ 1 เดือน เพื่อชัยชนะในสงครามครั้งนี้ หากประสบความสำเร็จ ผู้เล่นจะได้รับรางวัลใหญ่ แต่หากล้มเหลว ผู้เล่นจะต้องสูญเสียคะแนนคณูปการสงครามทั้งหมดในสงครามครั้งนี้!"

"ช่างโหดร้ายนัก!"

ไกอาพยายามบังคับให้พวกเขาหลังชนกำแพง พวกเขาจะต้องชนะเท่านั้น และไม่สามารถที่จะแพ้ได้

หากพวกเขาล้มเหลว พวกเขาจะไม่ได้รับคะแนนคณูปการสงครามแม้แต่แต้มเดียว และทหารที่ตายในสงครามครั้งนี้ก็จะไม่สามารถฟื้นคืนได้อีกด้วย

ส่วนที่ทำให้โอหยางโชวรู้สึกหดหู่ก็คือ เนื่องจากมันเป็นสงครามป้องกันจำกัดเวลา กองเรือจักรพรรดิที่เขานำมาด้วยจึงกลายเป็นไร้ประโยชน์ และไม่สามารถที่จะทำอะไรได้ในน่านน้ำใกล้เคียง

โอหยางโชวระงับความคิดของเขา ขณะที่มองไปรอบๆ เขาพบว่าสถานที่ที่พวกเขาปรากฏขึ้นไม่ใช่นอกเมืองเหมือนแผนที่สมรภูมิครั้งก่อนๆ แต่เป็นภายในเมืองหลินอานแทน

นี่หมายความว่ากองทัพมองโกลมาถึงแล้ว?

ในประวัติศาสตร์ เมืองหลินอานยอมจำนนโดยที่ไม่ได้ทำการสู้รบใดๆ

"แจ้งเตือนสงคราม : สงครามหยาซานมีลอร์ดเข้าร่วม 6 คน พร้อมด้วยกำลังพล 400,000 นาย จากตำแหน่งและคะแนนการกุศล ตัวแทนผู้เล่นคือฉีเยว่หวู่ยี่ที่เป็นเจ้า"

เนื่องจากมีเพียงฝ่ายเดียว พันธมิตรซานไห่และพันธมิตรหยานหวงจึงต้องทำงานร่วมกันในครั้งนี้ สำหรับกำลังพล ทั้งโอหยางโชวและตี่เฉินต่างก็นำกำลังพลมาคนละ 100,000 นาย อีก 4 คน นำกำลังพลมาคนละ 50,000 นาย ในด้านความแข็งแกร่ง พันธมิตรหยานหวงยังคงได้เปรียบ

โชคยังดีที่โอหยางโชวได้เป็นตัวแทนผู้เล่น

เปรียบเทียบกับการกบฏอ้านหลู่ซาน จำนวนลอร์ดลดลงไป 2 คน ซึ่งก็คือ ซาโพจุนและเพียวหลิงฉวน หากไม่มีอะไรผิดพลาด แผนที่สมรภูมิครั้งต่อไปจะเหลือลอร์ดเพียง 2-3 คนเท่านั้น

สำหรับ 2 ฝ่าย ในสงครามหยาซาน ฝ่ายหนึ่งคือ ซ่งใต้ ขณะที่อีกฝ่ายคือหยวนมองโกล ใครจะรู้ว่าไกอาจะอนุญาติให้ทั้งสองเข้าสู่เขตทุรกันดารพร้อมกันหรือไม่?

หรือบางที แผนที่สมรภูมิครั้งต่อไปอาจจะเป็นราชวงศ์หยวน

หากเป็นเป็นกรณีแรก จีนจะเหลือแผนที่สมรภูมิเพียงในราชวงศ์หมิงและชิง เมื่อแผนที่สมรภูมิสิ้นสุดลง ประวัติศาสตร์ 5,000 ปี ของจีนก็จะสมบูรณ์

.....

ขณะที่ลงทะเบียน โอหยางโชวก็สังเกตเห็นตี่เฉินและกลุ่มของเขา

ในสงครามฉู่ตะวันตกที่เพิ่งจะสิ้งสุดลง โอหยางโชวได้ทำร้ายพันธมิตรหยานหวง 2 ครั้ง ซึ่งมันทำให้ตี่เฉินเกลียดโอหยางโชวลึกเข้าไปถึงกระดูก

ดังคำกล่าวที่ว่า 'ขณะที่ศัตรูเผชิญหน้ากัน ดวงตาของพวกเขาจะเปร่งประกายด้วยความเกลียดชัง'

แม้ว่าพวกเขาจะอยู่ในฝ่ายเดียวกัน แต่ตี่เฉินก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อโอหยางโชวอย่างสุภาพ

มองไปที่การแสดงออกของตี่เฉินและคนอื่นๆ เฟิงฉิวฮวงก้าวเดินออกมาจากด้านหลังของโอหยางโชว แม้ว่าพันธมิตรยหานหวงจะมีกำลังพลมากกว่า 100,000 นาย แต่เฟิงฉิวฮวงก็ไม่แสดงความหวาดกลัวใดๆออกมา

ที่เดินตามหลังเธอมา เป็นขุนพลผู้มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ถัง กั้วจื่อยี่

การเผชิญหน้าระหว่างทั้งสองฝ่าย ทำให้เกิดความตึงเครียดขึ้นมาเล็กน้อย โอหยางโชวไม่ต้องการจะเริ่มสงครามวาจาและกำลังจะเดินออกไป ในขณะนั้นเองสีอ๋งป้าก็ได้กล่าวขึ้นว่า "พี่ชายโอหยาง ท่านเป็นอย่างไรบ้าง?"

เนื่องจากพวกเขาต้องต่อสู้ในฝ่ายเดียวกัน สีอ๋งป้าที่มีลักษณะนิสัยที่ค่อนข้างด้าน ไม่ต้องการให้ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองตึงเครียดมากเกินไป เพราะมันอาจจะส่งผลกระทบต่อสงครามได้

นอกจากนี้ โอหยางโชวยังเป็นตัวแทนผู้เล่น หากเขาไม่ช่วยส่งข้อความ มันจำทำให้พันธมิตรหยานหวงทำการสู้รบได้อย่างยากลำบากในสงครามครั้งนี้

เช่นเดียวกับต้าเซี่ย ดินแดนหานตาน, ดินแดนโลหิตสีชาด และดินแดนราชา ทั้งหมดนำกองทัพเรือของพวกเขามาด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้กลายเป็นไร้ประโยชน์

ก่อนที่สงครามจะเริ่มต้นขึ้น กองกำลังผู้เล่นกว่า 60,000 นาย ก็ราวกับตายไปแล้ว

ผลก็คือ พวกเขาจำเป็นจะต้องทำงานร่วมกัน

เห็นเช่นนั้น โอหยางโชวก็ป้องกำปั้นเพื่อทักทายสีอ๋งป้า เขาไม่ต้องการจะมีความขัดแย้งภายในในแผนที่สมรภูมิ เพราะมันไม่ใช่สไตร์ของเขา

เมื่อสีอ๋งป้าเห็นเช่นนั้น รอยยิ้มของเขาก็กว้างขึ้น เขารู้สึกปิติยินดีที่โอหยางโชวแสดงความเป็นมิตรออกมา และกล่าวอย่างเป็นกันเองว่า “พี่ชายโอหยางช่างโหดร้ายนัก เก็บผลไม้จากแคว้นฉู่ตะวันตก และนำตัวสาวงามหยูจีไปด้วย”

นี่คือความฉลาดของสีอ๋งป้า

สงครามฉู่ตะวันตกนั้นสำคัญอย่างมากสำหรับทั้ง 2 ฝ่าย เขาไม่ได้พยายามเทเกลือลงบนแผลของตี่เฉิน กลับกัน เขาเลือกที่จะกล่าวเบาๆในหัวข้อดังกล่าว ซึ่งจะไม่ทำให้มันส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ภายในฝ่ายของพวกเขา

มันแสดงว่า ในเวลานี้ พวกเขาใส่ใจในกันและกัน

เห็นเช่นนั้น โอหยางโชวก็มองสีอ๋งป้าด้วยความชื่นชม ก่อนที่รอยยิ้มจะปรากฏขึ้นบนในของเขาในฉับพลันและกล่าวว่า "ข้าไม่มีทางเลือก เพราะบ้านเกิดของหยูจีก็คือต้าเซี่ย"

เมื่อตี่เฉินและคนอื่นๆได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ถึงกับพูดไม่ออก พวกเขาไม่เคยเห็นใครผิวหน้าหนาเช่นนี้มาก่อน แม้ว่าเขาต้องการจะหาเหตุผล เขาก็ควรจะหาเห็นผลที่ดีกว่านี้ได้

โชคดีที่มีเรือตัดน้ำแข็ง ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาทั้งสองจึงอบอุ่นขึ้น ตี่เฉินและคนอื่นๆไม่ได้กล่าวอะไรต่อ พวกเขาเพียงแค่ทักทายโอหยางโชวและเฟิงฉิวฮวงอย่างอบอุ่น

แน่นอนว่ามันก็เพียงเท่านั้น

การจะให้ทั้ง 2 ฝ่าย ทำงานร่วมกันอย่างจริงใจนั้นเป็นไปไม่ได้ ไม่ต้องกล่าวถึงในแผนที่สมรภูมิ แม้แต่ในสงครามระหว่างประเทศ พันธมิตรหยานหวงก็จะไม่ฟังโอหยางโชว ที่เป็นผู้นำสงครามระหว่างประเทศ

สถานการณ์ที่ดีที่สุดก็คือ พวกเขามุ่งเน้นไปในแต่ละด้านของตัวเอง

โอหยางโชวไม่ยินดีที่จะอยู่เช่นนี้นานนัก เขากล่าวกับสีอ๋งป้าว่า "สถานการณ์ไม่แน่นอน เมื่อข้าได้พบกับจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ซ่งใต้แล้ว ข้าคงจำเป็นต้องเชิญให้พี่ชายสีอ๋งป้าเข้ามาเพื่อปรึกษาหารือ"

"การทำเช่นนั้นคงจะดีที่สุดแล้ว"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น สีอ๋งป้าก็เต็มไปด้วยความปิติยินดี

.....

สถานที่ที่กองทัพผู้เล่นถูกจัดไว้ เป็นค่ายทหารเล็กๆทางตะวันตกของเมืองทหารองครักษ์ซ่งอยู่ที่นั่น ไกอาได้เปลี่ยนมันให้กลายเป็นค่ายทหารขนาดใหญ่ที่สามารถจะบรรบุกำลังพลได้ถึง 450,000 นาย

หลังจากจัดการกองกำลังของเขาแล้ว โอหยางโชวพร้อมด้วยองครักษ์ส่วนตัวภายใต้การนำของทหารซ่งใต้ พวกเขาเข้าไปในพระราชวังเพื่อพบกับจักรพรรดิ

ในประวัติศาสตร์ ผู้ที่ปกครองหลินอานก็คือ เจ้าเสี้ยน แต่โอหยางโชวได้เรียนรู้ว่า ไกอาได้เปลี่ยนประวัติศาสตร์ทั้งหมด

จักรพรรดิองค์ปัจจุบันก็คือ ผู้ที่ฆ่าตัวตายไปพร้อมกับหลู่สิ่วฟู่ เจ้าปิง

ผู้ที่คอยช่วยเหลือเจ้าปิงก็คือ สามวีรบุรุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่งอันโด่งดัง หลู่สิ่วฟู่, จางซีเจี๋ย และเหวินเทียนเสี้ยง นอกจากนั้นแล้ว ภายในเมืองยังมีกำลังพลกองทัพซ่งใต้อีก 100,000 นาย ซึ่งนี่เป็นกองทัพสุดท้ายของซ่งใต้แล้ว มันดูเหมือนว่าการป้องกันจะไม่ยากมากเกินไปนัก

อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวไม่กล้าจะประมาท เนื่องจากสถานการณ์ของฝ่ายป้องกันเปลี่ยนไป ฝ่ายโจมตีเองก็คงจะเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน ไกอาจะไม่ยอมให้พวกเขาทำภารกิจสำเร็จได้โดยง่ายอย่างแน่นอน

ณ พระราชวัง, ห้องโถงฉินเจิ้ง

"ผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่คำนับฝ่าบาท!"

ภายใต้การนำของข้าราชการผู้หนึ่ง ในที่สุดโอหยางโชวก็ได้พบเจ้าปิงจักรพรรดิเยาว์วัย 8 ขวบ แสดงท่าทีบ้าคลั่ง อย่างไรก็ตาม ดวงตาของเขาอดไม่ได้ที่จะเปิดเผยความหวาดกลัวและความไม่สบายใจ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โอหยางโชวที่อยู่เบื้องหน้าของเขา ซึ่งเป็นผู้ปกที่แท้จริง เจ้าปิงไม่รู้ว่าควรจะปฏิบัติเช่นไร

อย่างเห็นได้ชัด จักรพรรดิเยาว์ผู้นี้ไม่ใช่คนตัดสินใจ วีรบุรุษทั้งสามต่างหากที่เป็นผู้ตัดสินใจที่แท้จริง

จากพวกเขาทั้งสาม หลู่สิ่วฟู่เป็นข้าราชการพลเรือน ขณะที่จางซีเจี๋ยและเหวินเทียนเสี้ยงเป็นขุนพล ในระหว่างสงครามหยาซานในประวัติศาสตร์ ทั้งสามประสบณ์ชะตากรรมที่แตกต่างกันออกไป

หลู่สิ่วฟู่ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง หลังจากที่พ่ายแพ้สงคราม เขาก็ได้อุ้มจักรพรรดิและกระโดดลงทะเลไป

ในช่วงสุดท้ายของสงครามหยาซาน จางซีเจี๋ยมีความหวังว่า ตราบเท่าที่พวกเขายังอยู่รอด พวกเขาก็สามารถที่จะกลับมาทวงอำนาจคืนได้ เขาจึงได้นำกองกำลังของเขาตีฝ่าวงล้อมออกไป แต่เขากลับเจอพายุขนาดใหญ่และตายลงในนั้น

คนที่น่าเศร้าที่สุดก็คือ เหวินเทียนเสี้ยง

ก่อนสงครามหยาซาน เขาถูกจับกุมและถูกพาตัวไปยังหยาซานโดยขุนพลมองโกล จางหงฟ่าน ซึ่งต้องการจะให้เหวินเทียนเสี้ยงเขียนจดหมายขอให้จางซีเจี่ยยอมจำนน

บนเรือรบมองโกล จางเหวินเสี้ยงมองดูกองทัพซ่งใต้ถูกทำลายลงโดยกองทัพมองโกล ซึ่งมันทำให้หัวใจของเขาเจ็บปวดราวกับโดนแทนด้วยดาบอันแหลมคม เขาเกลียดตัวเองที่อ่อนแอและยอมแพ้ต่อศัตรู ซึ่งส่งผลให้ราชวงศ์ต้องพ่ายแพ้

ในเวลานั้นเอง ที่เขาได้เขียนหนังสืออันโด่งดังของเขา 'ข้ามผ่านทะเลหลิงติง'

หลังจากที่สงครามหยาซานสิ้นสุดลง เหวินเทียนเสี้ยงก็ถูกส่งไปยังหยานจิง แม้ว่าเขาจะถูกขอให้ยอมจำนนหลายครั้ง แต่สุดท้ายแล้วเขาก็เลือกที่จะฆ่าตัวตาย เขาเสียชีวิตด้วยวัยเพียง 47 ปีเท่านั้น

มองไปสามวีรบุรุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่ง โอหยางโชวเต็มไปด้วยอารมณ์